

கோரிபதிஷ்யம்!
அனுபவ ஞானமும்!!
இதழ் ③

பூஜ்யஸீ சத்ருகு தூளி பாபா

கோபிபுத்தியம்!
அடியவ ஞானமும்!!
இதழ் 3

பொருளடக்கம்

1. அனுபவ ஞானம்-----102
2. முடிவு-----153

எல்லாம் நீ!

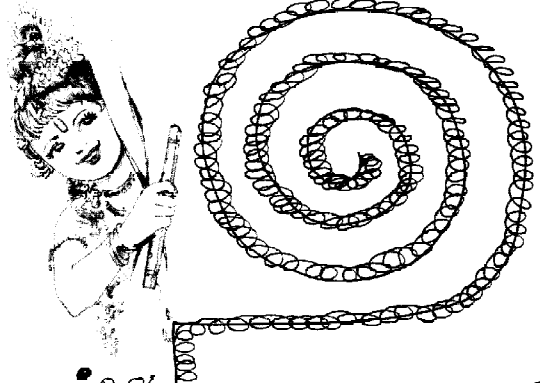

ஸத்திய வாநகை

ஸத்தியம் பேசு.
தர்மம் செய்.
நானை அடக்கே
தருணையோடு கிரு.

ஸத்தியம் பேசுவே, தர்மம் தருவதுமீ!

“ஸத் குரு திருவடி துணை”
“நம்பினார் கெடவதில்லை”
“எதன் வம் மறுஷ்யானும்”
“யத் பாவம் தத் பவதீ”
“பாந்யாம், ஜயராம், ஜயஜய
ராம்”, ஓ!
“அகம்பிரம்மம், ஜகம்பிரம்மம்”
“அகமே ஸல்லாம்”
“ஜகம், பரமம், ஜ்வர்கநம்”
அடங்கு. “சிறுதாம் இஸிஸி”/அடங்கு.
அடக்காதே. அடக்காதே.

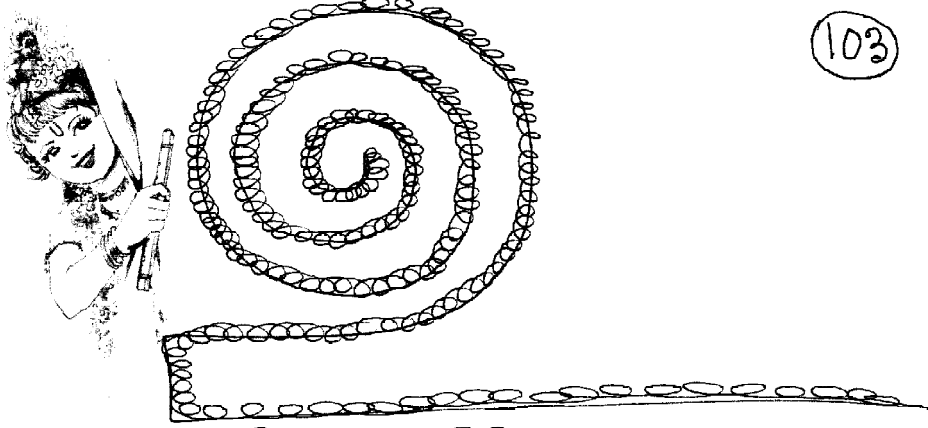
பாடல் 28.

அந்த திடஞானியினுடைய, பெருமையை, அந்த
பாடலில், இரண்டு வரிசளில் சொல்லி அழகிசெய்தார்.
முன்று! நான்கு! ஐந்து! வரிசையார்க்கடியல்.

கலனமுற பிறமீதுதில் **பாஷம் நீருய்**
கலம்பதுபோல், **வேறறவே** கலந்து சுற்றும்,
அல்லறவே வெறுதாத சுகித்திருப்பான்.
என அழகிசெய்தார்.

பொருள் :- **பாஸ்யம், தீரையம்** என
ஒப்பிடுகிறார் என்ருல்?

பாலாந்து **கன்னுள்**, **கவந்து** **மறைந்து**
இருக்கும், **ஐவகதை** **வெளிக்காட்டுவதில்**
அதைப் போல், சீர்திடஞானி **கன்னுள்** ஒழிந்து
மறைந்து இருக்கும், **நாம ரூப ஐவகதை**
இருப்பதையாத காலடாமல், யாமே எல்லாம்
எல்லாபேறும்! **எமக்கு அயலாக** **எவ்வுய் தில்லை**
பயன்,

தாம் தாமாய் பிறகாசிவ்யாயைநி,

நாமம் நாமம், ஜக ஜீவ, நமஸ்காரக

நாடிகீகொள்ளமாடொன்
எவ்வடிவெனில்?

இவ்விரயசூக்தில், அவன் உல **விதிவசூக்தாவை**

இவன் காரணவசூக்தாவை! சூசாரம் சையகாலம்,

இனியதனியம்! கஜீடநஜீடம்! நனிமைகீமை!

வறுமை! பினி! நமை ஜமை! மூலய **குடு**

கொடு கோர கோஷ குணவிகர், **நாம**

நாமம் காக்கிறலும், சஞ்சலம்!

மனையி! மனையக்கல்! அறிய வெளிக்

காடிகீகொள்ளாமல், படமரம் போலும்,

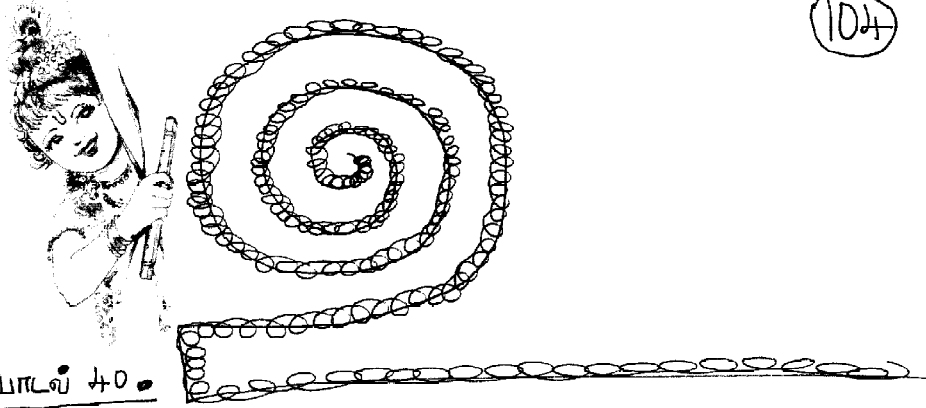
குத்துக்கல்லிப் போலும், அதே பிரயமானந்த

நிலையில் இருப்பான் அவனை நமஸ்கரிப்பவர்களை,

அவன் சாதியக்கல், அவன்மேலும்

அக்கவுட்குடியும் என மூலமணிகள் சொல்வார்.

அவ்வவன் போதனை அல்ல. அவன்சாநிதயே அனுபவமே குடியும்

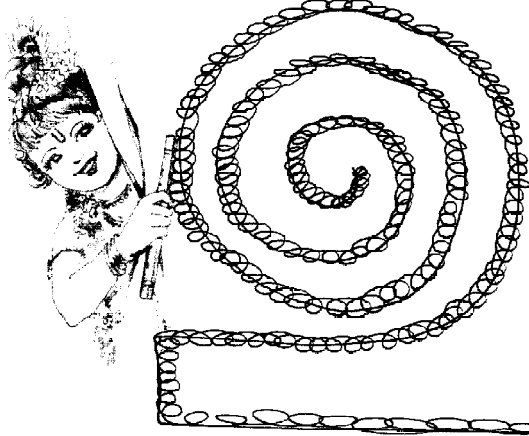

பாடல் 40.

தடைசி நான் கு வரிமடகுமீ.
மணதனை மீளாது மாய்க்க வேண்டி,
மலத்தான பரமீரமம் நிசீசயதீதை,
மண தொருமையுடன் செய்து மணதை மாய்க்கிது,
மலத்தான முத்தருடி மோவி நிக்பாயி.

மொருள்ஃ- இப்பாடலில், மண தொருமையுடன்

அகண்டான்ம பாயி செய்வே வேண்டி என்கிருள்.
மண தொருமையுடன் என்குள், அதன் மொருளாய்து
வினை விதி வசத்தால், பிரார்த்த கர்மாவை
மணம் ^{தூய்மை வேம்} செய்து கொண்டு நிக்பாயி, இறை
உணர்வும்! பர உணர்வும்! அணுவும்!
குறையாமல், இருப்பது வே, முத்திக் குவகிகு
வினையின் தூய உடல், சுவ்வொரு அசைவிலும்,
திது நொமுடி அல்வ. திது நொமுடி அல்வ.
இத்தாவத்தின், பற்று வரவு கணக்கு முடி
கப்படுகிறது என்றும், திது மாயவும்! மாயா
மண மும்! இதை நுகர்தும், சூர்நாடகம் ஆகும்.
என கலக்க, சந்தேக மயமின்றி, இருப்பதும்,

நாம சூயம் அனீகீதும் மணீணை! மணீணுக்கு
 அன்னியமாய், எதுவும் இவ்வி யென்ற, பேருணர்
 அதுவேநாம! நாமே அது! என்ற விரமீமான்ம
 பாஷிள யோடு, கருங்கல்பீயீ போல், மணம்
 அசை உநீறு கிருயீதுவே, மணவொருமையுடன்
 மனதை மாய்கீது, மணமீம லகீதாடும் நிபீயாநீ
 இறதவைகீதே ஈது பாடலிலும்:—

ரகபர பாஷிளைய இடைவிடாமல் செய்கால்;

மோலமெஸ்வாம் சூழ்ந்து நாசமாதும் என்கிறார்.

வீயடி புரட்டி புரட்டி பார்கீதாவும்;

” மாநீறி மாநீறி ”

” மிரட்டி உருட்டி ”

” கலங்க வைத்து ”

” வறுமை இய்யு கொடுத்து ”

” தாளாத துக்கம் ” ”

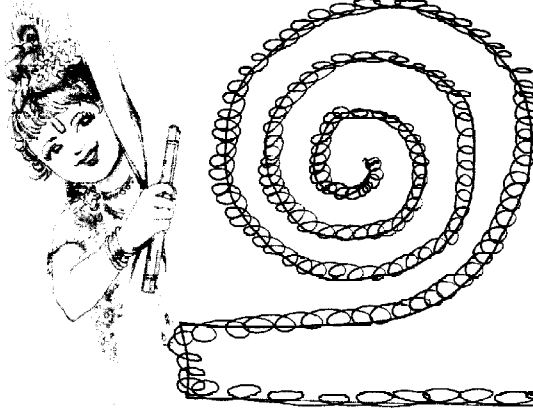
” வீளாத துன்பம் ” ”

” அலுத துயரம் ” ”

கொஞ்ச சூய், தளர்வு ருமல்! அயர்வு ருமல்!

சோர்வு ருமல்! ஸய்கீத பயதுக்க முருமல்!

கிது மாயா வுக்கீதும்! மாயா மனகிடுகும்.

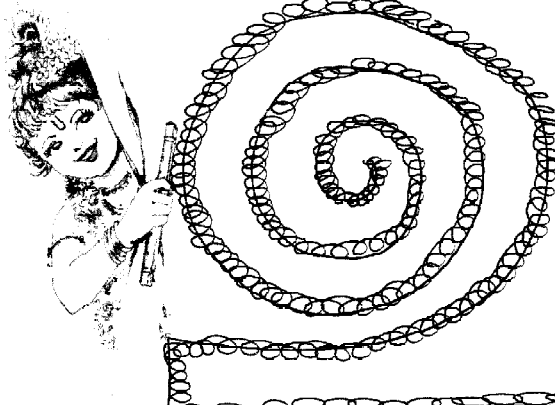

நடைபெயரும் சீர், நாடகக் கூத்தே யன்றி,
உண்மையல்ல என்ற நிலையில் சர்வார்ப்பணத்தில்
உறுதி நிச்சயம் கிடைக்கால், நீயாக வானவன்
இறை கருணை என்ற நிலையில், மாயா வை
கும் வசம் எடுத்துக் கொள்வான்.

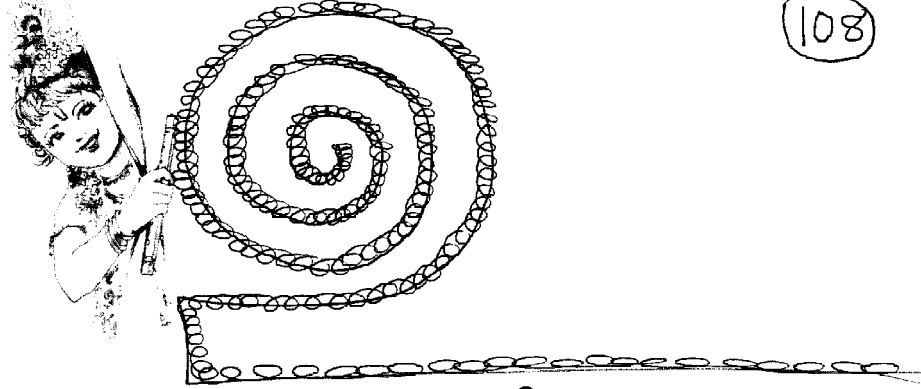
மாயாவோ, கும்மதனை மனைத கும் வசம்
எடுத்துக் கொள் ளும்.
இவ்விறண்டும், உன் திருஷ்டியை விடகு,
நீங்கி விட்டால், மறைமாரம் நீங்கி விடும்.
தாவகிரமமும் நீங்கி விடும்.

அந்நிலையில், நீயே இரு கு இரு சும், அகண்
டானம் பாயனையில், மனம் கமைந்து, மயமாகிய
தன்மையால், ஜீவன் சூக்தி இயல்பாகி விடும்.

பாடல் 46. கடைசி நான்கு வரிகள்.
மறைத்தான நாம மென்ன? சூப மென்ன? இறை
மதிக்கின்ற மனதடைய நீனை விரைத்தும்,
மறைத்தான பரப்பிரம்ம சொருமென்றே,
மற்ற னுபயம் திவ்யனவே நிச்சயிப்பாய்.

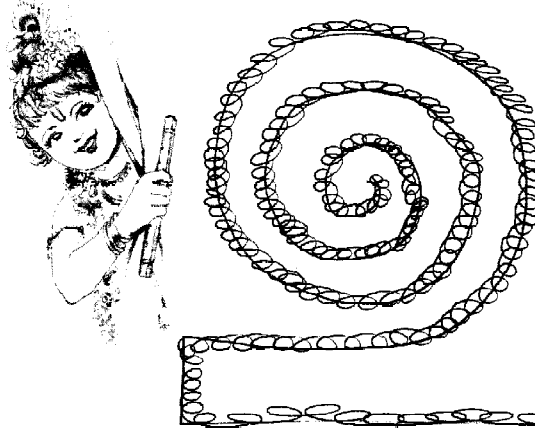
வாருள்:- மறைக்கான நாமம் என்ன? சூயம் என்ன?
 இதை மன தொகுமை யுடன், உணர்வாயாக.
 உண்கண்ணவிகாணம்:- அம்மா! அய்யா! கணவன்!
 மனைவி! குழந்தைகள்! குந்தகர்! பாட்டி! மாமன்!
 மாமி! அண்ணா! குழந்தை! அக்கா! நனைக! மந்திரம்;
உறவு! சுற்றம்! நடம்! ஆகிய ஒட்டுமொத்த
சொந்த, பந்த, பாசு பற்றின! தொடர்வான
 நாம சூயங்க சூயம் காற வர்க்கங்கள் மந்திரம்,
உறவு! பறப்பு! நீந்துவன! நடப்பன!
 ஆகிய அனைத்து நாம சூயங்க சூயம், கோடானு
 கோடி அண்டங்கள்! கோடானு கோடி சூய
 சூயகிராகிகள்! ஆகிய நாமம் மட்டுமே உடைய
 அனைத்தும், எல்லாம் மண்ணை! எல்லாம் மண்ணை!
 எல்லாம் மண்ணை!
 இவைகள் அனைக்கிற்கும் மகிழ்ச்சி மரியாதையும்
இருப்பும் இயக்க சூயம் தொகுத்து வதல் வாடி,
 சூய மாயா மனமே யுடனும். இந்த மாயாமனம்
 இல்லையானால், இவைகள் துலங்காது! விளங்காது!

பயன்படாது. என்பதே ஸதீத்யமாசூம்.
 அம்மாயா மனமோ, மாயா வணீ மகன்.
 மாயாவோ பரதீதின் நடிதல். அய்யடியா அல்,
 பரமாகிய மணினுக்கு, அண்ணிய ஹிலி யென்
 பதே, தெளிவிலும் தெளிவாசூம். ஆகவே,
 நாமசூய, ஐக ஜீவ, கோற்றும் அனைத்தும்,
 மனகுறவேயே, விளங்கிய குவதே யல் வாது,
 வேறெரு புண்ணுக்குக் கல்லை.
 பாடல் 48. தடைசி நான்கு வரிகளை தவணிக்கவும்.

மலினமென் சுத்தமென் மதிக்கப் பட்ட,
 மனதுடைய வாதனைகள் ஒன்றுமின்றி,
 சுவனமிலீலா சிவபோலும் கோஷ்டம் போலும்,
 சந்திரனும் சலியாமல் சுகித்திருப்பாய்.
 வாசுதேவன் எனச் சொல்லும், வெளக்கத்திற்கு,
 புண்ணிய பாபம் என்ற, தர்மம் உண்டு.
 சுத்தமென்ச் சொல்லும், தெய்வத்திற்கு,
 ஸதீத்ய தர்மம் என்ற, தர்மம் உண்டு.

பாரம் என, பரசொடுபுத்தையும், சிவகிடங்கினில்
 பாரம் என தெய்வக்கீ லையும், எந்தென்கள்
 சொல்லார். ஆகவே, தவனமாக உணரவும்.

நாவாத்தே பரசொடுபத்திரே ஓ, எந்த தர்மா
தர்மமும், இலீயெனியதே, ஸக்தியம். இதை
தவணமுடன் நோக்கும் போது, அண்பர்கருகீடு எனின
நோணுதுஎன்குலீ?

ஸக்தியவாத்திரே தர்மசீ செயலுமே சித்த

அதையதத்தினீ, அடியீயடை, யெனசீ சொல்
லும் தாங்கனீ, பரசொடுபத்திரே ஓ எந்த
தர்மா தர்மமும்! இலீயெனசீ சொல்லும், தாரணம்
எனின? எனகேட்ககீ நோணும்?

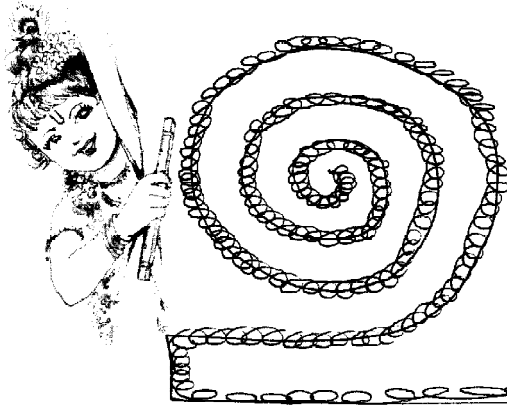
இதை தவணிக்கயும்

இந்த தர்மா தர்மம், அனுஷ்டிக்காமல் சித்த
அதையதம்! அனுபவம் ஆதாது, எனபதும் ஸக்தியமே

இந்த தர்மா தர்மத்தைதயே, விடாமல் அனுஷ்டித்து
வந்தால், அதையமே அனுபவம் ஆதாதுஎனபதும்
ஸக்தியமே

எய்யடிஎன்குலீ?

100 படியகனீ உளீள, தர்மாடியில், ஏறும்புருவனீ, 99
படியகனீ யுத்திராணீடி உவன்றி, 100 டி ஏறியவனகாணீ.
99 படியில், அனீயுகாணீடி சூத்தரலும், அவனீ
100 டி உறியவனகாணீ. 100 படியில் இருதால்களீ யும்,
ஸ்கிரமாதையகீ தவனே, 100 டி ஏறியவனகாணீ?

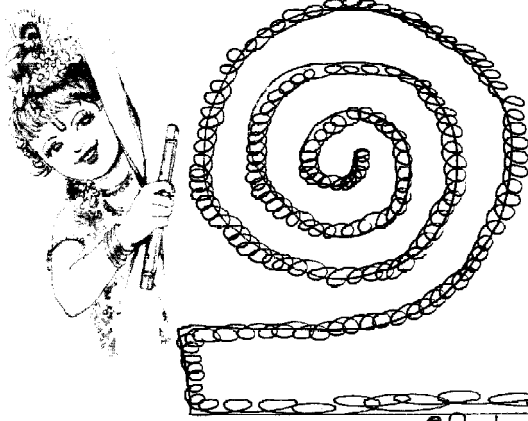

படிகள், மாடி ஏற்றிவிடுமேயன்றி,
படிகள், மாடி ஏடுது என்மதே ஸத்தியம்.
அகேபோலி.

ஸத்திய தர்மமே (தர்மாதர்மமே) அத்வைத
கீதின், ஸ்தாயமாமாம்.
படிவறி முடிந்தபின், படிகளும் இலிபி மாடியும்
இலிபி. ஏறியவனும் இலிபி, அங்கு இதுவுமே!
எவனும்! நாமநீயதான், இலிபி யென்மதே
ஸத்தியம். தவனம் தேவை.

மனமைய கம்பினை, உளிந வனுக்கும், மனதின்
விடியில் அகம்பட்டவனுக்கும், கிதை எத்தனை
முறை படித்தாலும், அனுபவம் கூடாது.
ஆகவேதான்?

அப்படிப்பட்ட, அத்வைத ஞானியின் (குருவியை)
குத்துக்கல் என்னும், பட்டகட்டை என்னும்,
வேறு எதுவும், உதாரணம் கொடுக்காமல்,
குத்துக்கலியும், பட்டகட்டையை யும், உட்கரை,
உதாரணம் கொடுக்கிறார்கள் என்னால்?
குத்துக்கல் :- தானும் அநையாது. எனதயும் அநையக் காது.
கல் உடைதரல்துகள் ஆகும். தானிடத்திலே அனுபவம் ஆகும்.
அதுவே ஆதார ஆதாரம். (இலிபி கல் எத்தனை காலம் பிட்டுக் காலம்
பிளசுமே. ஆவல் குத்துக்கல் போடப்படவேகிடக்கல் கல்)

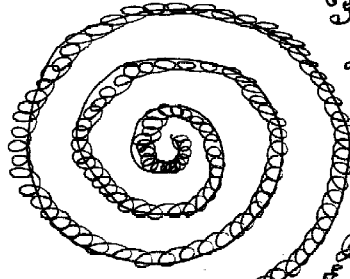
பட்டகட்டை - பசைகிவ்வீ! துளிர் விடாது. இவ்வும்
 யொடியீ யொடி ஆகுமீ. ஜீவ அணு ஆகுமீ. அதுவே
 ஆத்மா ஆகுமீ.
 இவைகளை வைத்தே, இவீ விரண்டையுமீ, உதாரணம்
 கடைடினர்கள்.
 ஆகவே வெளக்க தரிமம்! நெய்வீக தரிமம் முல்!
 கடந்த கிடவே, நாமடுபங்கள் நாசமாண,
 மண்ணதியமர முல்! பரமாகிய மண்ணுமீ! ஆளநிலி
 பரமாகிய நடுமுல்! நாமாகியமரமுல் ஆலோமீ
படநீடு 6 to 7 வரிகள்
 சூலமதாம் அநீநாமை இவாமை யாவே,
 முளைக்கின்ற அதன்மெய்கை இருப்படுதங்கே?
வாருள் - காஸாத்தியரெசாடுபம், இசயவற்றி தன்மை
 யாவே, அங்க அதன் நிபவாண, வேகமாயர்,
 உரத் தாரணம் இவீ.
 அதன் அம்ச, இன்று எசாடுபம், இயக்கம் இவீவா
 தன்மையால், அதன் நிபவாகிய, வேகமாயர் யு
 உரத் தாரணம் இவீ.
 அதன் அம்ச ஜீவாநீமாயம் முமை இவீவாது
நாசமாதி, மலா தீகாண தன்மையிலுல், அங்க
இரிசுணு மாயாவுமீ உரத் தாரணம் இவீ.

112

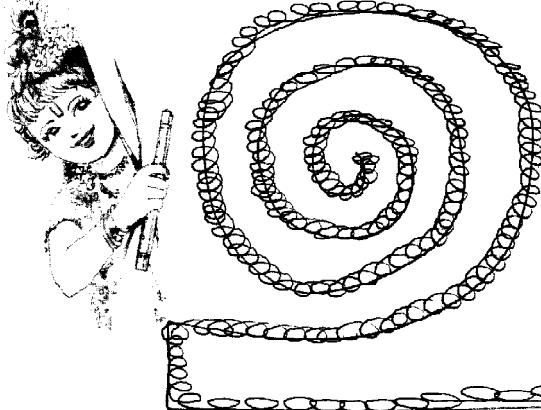
கந்த ஓன்று மாயா வையுமீ, தினைத்தே
அருநாமை என்வமீ, தவனக்குறைவு,
 வடுவதாக வடிகிறது. ஆகவே, கந்த
 முயம் பிரதிருதியே, கிவீ வயன்ரு மீ போது,
 மாயா என்வ ஜவம் கோன்றவிலீ.
 பரம் என்ரு, உதறண மண்ணை கிருக்கிறது.
 ஆகவே, நாமடுய, ஜக ஜீவ, எ-வ் வராதி களின்,
எந்த கோன்றமம் கிவ்வே கிவ்வீ. ஆகவே,
 கருவது ஓன்றே! நடவீது நவமே! என,
 கூமா சுகமாகவே இரு.
பாடவீ. முதன் நான்ற வரிகள்.
 எய்வாரு ருமீ எங்கேதும் இருக்குமாகிவீ,
 கிவ்வீதமாக கிதுஉள என சொல்ல வேண்டும்.
 ஸிக் வொருளே யன்றி, ஒரு வொருரு
 சிறுவும் கிவ்வாக தன்மை யிறல் ^{மென்வமீ,}
 எ வை யு ம் இ லீ வீ!!!
 என உறுதி கூறுகிறார்.

அனுபவ ஞானம்

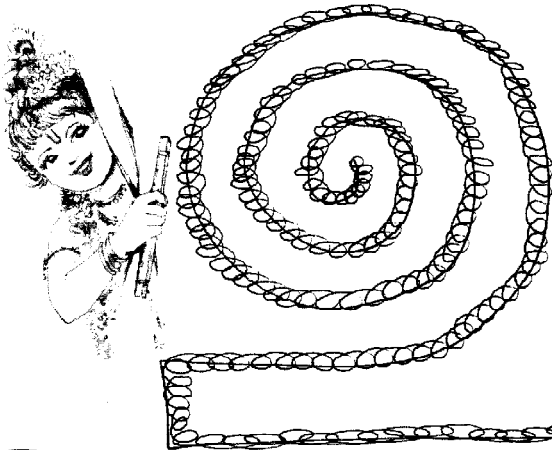

ஓர்நாமமே வஸ்துவை
 கிது இய்யடி கிருகம் (113)
 கிறதும் என விளக்கத்
 தொடுக்கும் குணமே
 அவ்வஸ்துவே ஒருகிற
 மகிவிடுகிறது. முன்
 கிருகநாமமே சுவர்மறை
 ந்துவிடுகிறது. ஆகவே
 ம்பொருளையும் எவ்வாறு
 நம்புதல் ஓர்வியும் ஆகவே எவ்வாறு கனவின்
 அகச்சித்தமாக கருகவேண்டும்.

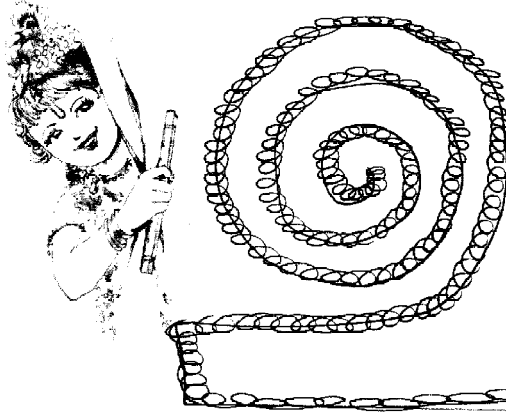
பொருள்:— இந்த நாமமே ஐக்கீகரித்து,
 அது பொய்யாக கிருகாலும், சுவரிகளும்,
 அவை அனைத்தும், கிணவுபோல் வந்து
 போகின்றன என்று, மேசம்படுகிறது.
 அதை, உண்மையின் ஸாஸ்திரம் ஒன்று
 சொல்கிறது. அதாவது:— இந்த நாமமே
 ஐகமாணவ:— கோற்றம்! கிருய்ய!
 மாற்றம்! மறைவு! இருய்களாக சொல்
 வதால், இதுவும் நிரந்தரமல்ல என,
 உறுதியாக தெரிகிறது. ஆகவே, ரகேணும்
 ஒரு பொருள், கிது கிருகீகரித்து என்னும்,
 கிது இய்யடி கிருகீகரித்து என்னும், கிது
 இன்னதை செய்யும். கிது அதால் ஆனது
 என்னும்? விளக்கம் தொடுக்க வேண்டும்.
 அதற்கு கிடமே கிலீ. விறுடிக்குவிறடி,
 மாறும். இது நாமமேயும் என, தெரிவாகி
 விட்டது. ஆகவே, நாமமே, ஐக ஜீவ, கோற்
 துறிகள், உண்டு என சொல்ல, கிடமே கிலீ.

ஆறல், எல்வாழ் மணி என்கே ஸ்தீகியம்.
 மண்ணை பரம் என்பதும், பிரமே நாமு என்கே
 ஸ்தீகியமாக உணர்ச்சி, மஹாமௌக்யமாய்.
 இயாடலி வொட்டியே, நூ மடலும் அமைகிறது.
 இவ்வம், ஆறல் நான்கு வரிசை, கவனிக்கவும்.
 சகவகுமே பிரம்மமென்னும் நிச்சயக்காலம்.
 நாமரூப இகம், உண்மை என்னும் பிராங்கிநீவீம்.
 கிகழ் பிரம்மம், நாமம் என்கும் நிச்சயக்காலம்.
 தேகமே நாமம் என்கும், பிராங்கியக்கம், ஓசியும்.
 ஊன்பாடலில், கூடிய நலியில், எல்வாழ் மண்ணை
 என்ற உறுதிநிச்சயம், ஆறல் மடகுமே,
 மறமேய் பிராங்கி மயக்கம், ஓசியும்.
 கித்க மறமேய் பிராங்கி எய்ப்படி நாமம்
 அருந்தகிரமே என்கும் தியே,
 1) வினையின், இனிம தன்ப, உறுபுகள் இனது,
 2) என, செருந்தம் கொண்டா குவமும்,
 3) வெள்ளை மொகுள்கி, மண்ணை உணராமல்,
 அநயக குக்காக போட்டி மொகுமை, கொள்வதும்.

- 3) அடங்கி நடப்பதை நிகரம், எதையும், எவ
மையும், அடக்க நினைப்பதும்;
- 4) கார்க்கிதை மாநக நாய் போல், மெண்களி
சூத்தி சூத்தி, அகி உதும்;
- 5) மொறுமை நிலையகநீகாமல், போட்டி மொறுமை
யால், படல், படிப்பு, பட்டல், பதவி! என அகி உதும்;
- 6) இறைவனிடேடி, அயனி அருளால், இறை யை அடை
யாமல், இறை யையே, தேடித் தேடி அகி உதும்;
- 7) கணவன்! மனைவி! குகநீதைகளி! விளையின் உறவு
என, என ஈயம் பாச உறவாக, எண்ணி அகி உதும்;
- 8) கேவை களியும், ஆசைகளையும், இறை உணர்வோடு
குறிகளும், இக உணர்ச்சியோடு அகி உதும்;
- 9) எண்ணி! சொல்! செய்வால், இறைநாயும்,
கணவன்! மனைவி! குகநீதையையும் அடக்கி அகி உதும்;
- 10) எதியும், உருவியும், வெறுப்பு, நிகாணிடு,
பேசுபேசுக்கால், குற்றம் குறைகாநக, பாருதக்
பொண்பு, மகம் கொண்டு அகி உதும், அகிய
இந்த, பக்கினையும், அங்காடி, நெடு நாய்போல்,

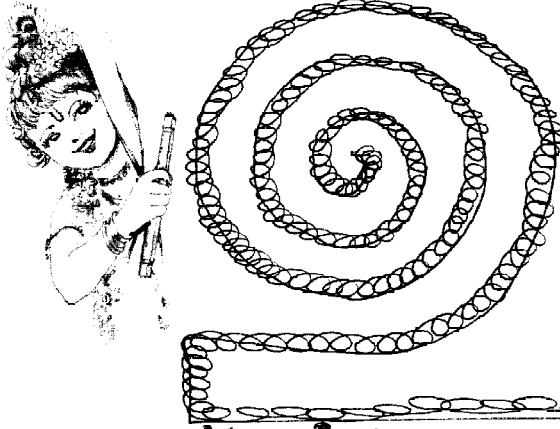

அபிவது, மனமைய, பிராந்தியக்கிராமமும்.
 இயற்கைநீர்நீர், குடியேறியவர்கள்,
 எல்லாநீர்நீர், எல்லாநீர்நீர், எல்லாநீர்நீர்,
 என்ரு, சர்வார்ப்பணம், அனுபவம் ஆகியவர்கள்.
 உதவல், நாமமு, ஐகஜீய, தேவநீர்நீர்நீர்நீர்.
 இரும்புத ஞானம், நன்முதுநவமே.

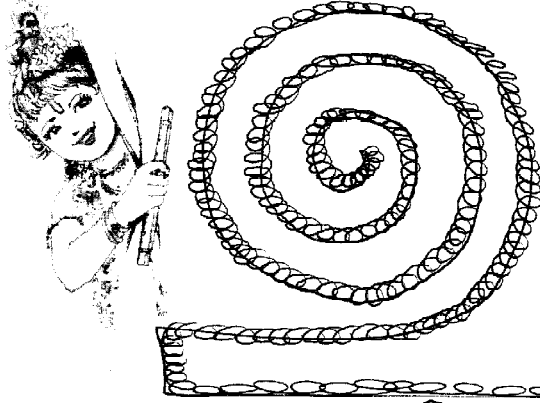
அனுபவம், யாமே அனுபவம், பிராந்தியக்கிராமம்,
 அனுபவம் ஆகியவர்கள். இதுதவல், முன்பு,
 நான்என்ரு, பெரும் நாமமும். இதுவே மனமைய,
 பிராந்தியக்கிராமம், குடியேறியவர்கள்.

பாடல் 55. அதல் நான்ருவரிக்கிள கவனிக்கவும்.
 இல்லு ராணச சசால்லியம் வொருரும் இனி,
 இல்லு உண்டுராணச சசால்லியம் வொருரும்இனி.
 வாக்காவு சசால்லியம், சொரு வொருருமார் அனுபவ இனி.

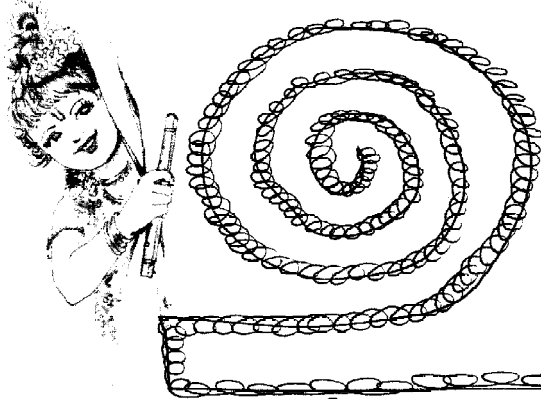
இருமாவே இருந்த மனமெளரியாகி,
 அவ்வில சீர்ப்பாய் என்கிருர்.
 வொருள் உண்டுஎன்ருல், தாபாத்தையம் வொருள்உண்டு
 இல்லுஎன்ருல் நாமமு, ஐகஜீய, தேவநீர்நீர்நீர்நீர். இல்லு

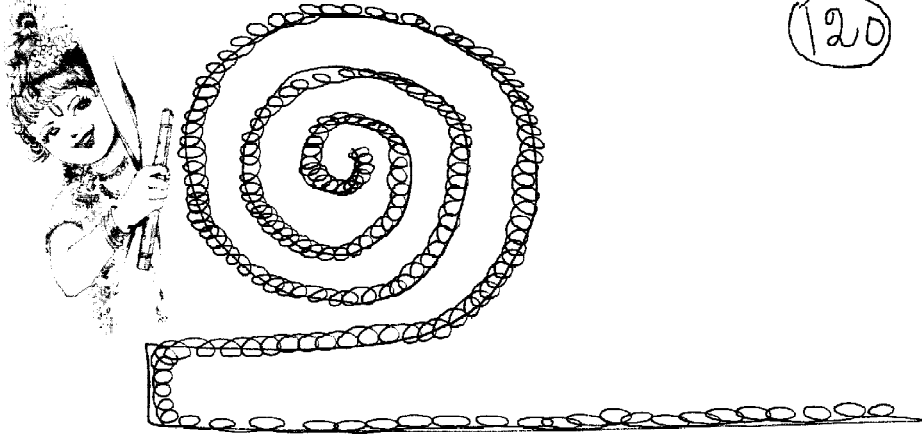
மேலும், அந்த உணர்வு என்னும் இலிபி என்னும்;
 வாக்கிய விளக்கமாகத் தொல்காப்பியம், சொல்லாடல்,
 வாக்கியம், விளக்கம், பொருள் இலிபி, என்பதே அந்நாடு
 (எந்த) (நாம) (பே) (யான) (பே) (யான) என்பதே, எத்தியம்
 அப்படி அது, திருப்பதாக தேர்ந்தெடுத்தும் அது
 அலிபி என்ற கல்கமே யானும்! சிந்தனை பய கல்கமே யானும்
 எல்லாம், மண்ணை உணர்ந்து விட்டால், மண்ணைத்
 அயலாக, எதுவுமே இலிபி யென, கல்கம் பய தினை உணர்ந்து
 போதும். அதுவிரிவடையுமே! அதுவே தினைகுத்தி.
 சிந்தித்து சிந்தித்து சிவமே ஆவாய்.
 பின்பாவித்து பாவித்து பரமே ஆவாய்.
 முதல் வாசகம், இறைநிலை வாசகமாகும்!
 பின்வரும் வாசகம், பரகுரு வாசகமாகும்!!
 சிந்தித்து சிவம் என ஆகுவாய் என்றால்?
 இறைநிலையாகிய, பரமவாணி, சிந்தித்து, சிந்தி
 பரமவாணி! ஆகுவாயாக என, பொருள்ப எம்.
 தாரணம் எனின் என்றால்? நாம பே (ஹி) உறைய
 யும்! நாம பே (யான) (யான) யும்! உன் கவனம்

குறைவால், அனைவரின், ஸத்தியம், நித்யம், நித்யம்!
 என்ருமே, ^{எமாந்து} நமது, **பேசியும்** / **கேட்கும்**!
கொடுக்கும் / **வாங்கியும்** / நாம சூப, உறவு
 சுற்றங்க ளுக் காகவும்! நமது கருக்காகவும்!
நீ **யோயும்**; **அவர்கள்** **வந்து**; உடைமை
 யோமே, உரிமை யோமே, ஆக்கிர, ^{அகந்தார} அயசர,
 அகிகார, ^{வெறியின்} ஆதிக்க வேத, தாய, அபிமானங்
 களாயும், **சொந்த** **பந்தங்களில்** **எணக்கு**
உணக்கு என்ற, **யோடி** **யொருமை களில்**
 சிக்கி தவித்து, **சுவமயி** **ஜீவயி** ஜனன மரண
 வலியில், சிக்கி மூலியங்க ளுக்கு ??????????????
 யுத்தபாவம் தத்பவகி" என்ற நிரியில், அருமை யாக
 சர்வார்ப்பணம் பண்ணி அதே **சிந்தனையால்**
எல்லாம் அயனே! **எல்லாம் அயனே!**
எல்லாம் தீயே! **எல்லாம் தீயே!** என்ற,
 பந்தவகி சிந்தனையால், சிந்தித்து! சிந்தித்து!
 சிந்தித்து! சிந்தித்து! சிந்தித்து! சிந்தித்து!
ஜீவமே ஆயாய் என்ற, **நிலி பெற வேண்டும்**.

பாவித்து பாவித்து யரமே ஆவாய்! என்னால்
 முனி ஈசுவ நலியில், சர்வார்ப்பணத்தால்!
 தாவலினையின், **குடுமை தொடுமை துன்பங்கி**
 ஸ்ரீமகவானின், மாயா துணித்துக் கொள் றும்.
 எய்யடி என்னால்? தன் மகனான, **மூன்றை**
 தன்மசம், ஈர்த்துக் கொள் றும். **கிதன்காரணம்,**
 மாயாவின் சிடுஷ்டியின், **நாம ரூப மொடு**
எவ்வாம் உண்டே! என்று, ஸ்ரீமகவானிடம் அர்ப்பணம்
 செய்த தன்மை யால். **என யொருங்கி,**
ஸ்ரீமகவான் மொடுளாக **வந்திருளை** என்ற
அமிமான ரோஸத்தால் உனக்கு கொடுக்கும்,
 நாம ரூப மொடுள்கி, கொடுக்காது! கொடுக்க கியவரது.
 ஆறவ் உன், பிரார்த்த யொருள் திடைத்தே தீரும்.
 அது உலக நியதியின், தாழ்மாரும். **அவ்வே தேவையால்!**
ஆசையால்! குறைத்து குறைந்து! நுகித்து விடுவதால்!
விளையின் பாரம் குறையுது! அகலி நாம ரூப எண்ணம்
 கியவ்வாத, குறைத்து விடும். **நாம ரூப சம்பந்தம்**
எண்ணங்கள் குறைவதால், **பின்னாலும்** **வடிவமாத**
கொண்ட மனத்திடு, **யெலியில் வாமல் போய் விடும்.**

ஆகவே, அம்மனம், மாயா வில் மறைந்து விடும்.
அம்மாயா யோ, ஸ்ரீபகவாநைடு மறைந்துவிடும்.
இந்த மனம், ஸ்ரீபகவாநைடு வயமாதி விட்டதால்,
அம்மனம் அறிவாகிவிடும். இந்நிலையால்,
ஸகீட்டு அருளும், பிரம்மாநாயகம் கரவல்!

எல்லாம் ஒன்றே! கருமீயு ஒன்றே! நடப்பது நவமே!
அந்த பிரம்மாநாயக பாவனையால், பாவித்து! பாவித்து!
பாவித்து! பாவித்து! பாவித்து! பாவித்து! பாவித்து!
பிரம்மாநாயகம் என ஆகி விடுவாய். சிவம்நாயகம் என ஆவாய்.

சிந்தித்தல் :- எண்ணத்தால் ஒன்று படுதல்.

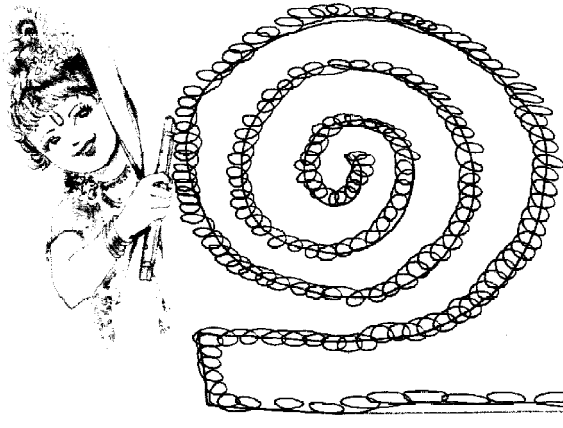
பாவித்தல் :- மயின்பாவனை போய், அந்த பாவனை ஆகதல்.
முந்தையது மனமே மய வடிவம்! முந்தையது அறிவின் சொகுமல்.
பாடல் 59.

பொருந்தி செய்வது மனமே மய பாவனை.

வருந்தி செய்வது சூரந்த புத்தியின் திருமை.

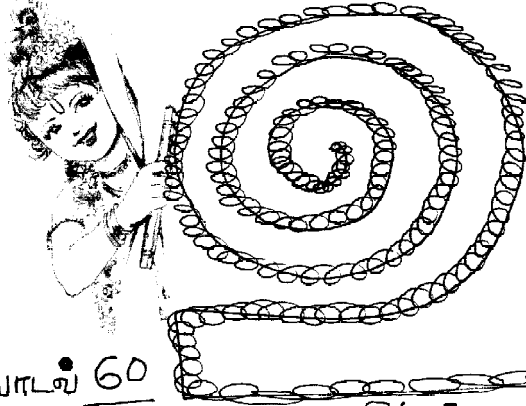
விரிந்து செய்வது அறிவின் நிறைவு.

இம் ஒன்றே மனம், நிரந்தரமாய் பரப்பிரம்மா
சாக்ஷாத் காமி, அநைய ஆன்மாவில் நிறுத்தும்.

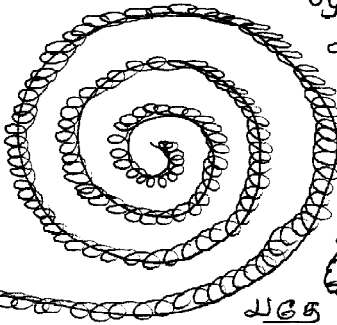
யொருள் :-

யொருநீதி செய்வது :- நாம பே, ஜக ஜீவ, மொருய
 கோநீறம், எதுவானாயும், மொண்டியமே இவை எல்லாம்
 வஞ்சு/ஜீவ/விளியாட்டே. இது அறியாமையின் கோவ
 கினத மனமே, எனது, உனது, என விகார விவகார
 நடுவியல், விரி யா செய்கா சும். திதுவதிக்கியட்ட ஓசைக்கு
 இது மொயாடி மறை சம்பந்த நிகழ்ச்சியே என,
 எல்லாம் தீயே என, யொருநீதி செய்வாயாக.
 இதறல், நாம பே, அமைப்பாவித நிகழ்ச்சிகளின்மறையும்.
 வருநீதி செய்வது :- நாம பே! உறவு/சுற்றம்/
 நட்பு/ இவைகளையும். மறையும் அமைத்து, யொருயி
 யொருள்களையும், மொண்டி உனக்கு என, பாயன்
 செய்வாமல், எல்லாம் உனக்கு என, பாயகயானிடம்,
 சர்வார்ப்பணமாக தள்ளுவது. யொருத்த வருத்தமே.
 அந்நேரம் எல்லாம் மொண்டி யெல்லாம் யெருநீறும்
 அகிலமும் எல்லாம் மொண்டி யெல்லாம் யெருநீறும்
 இவ்வென்றும், திது இவ்வாடு உபகிந்த, விதிக்கப்
 பட்ட ஒன்றும் எனவது வருநீதி செய்வதா சும்.
 திதறல் மறைய சூடுசுவ சந்தக்கல் தீயும்.

பாடல் 60

A தத்! த்வம்! அஸி! ண்பது உப தேச வாக்கியம்.
B அஹம் பிரம்மாஸ்மி! ண்பது, ஸ்வய அனுபவ வாக்கியம்.
C பிரக்ஞானம் பிரம்மம்! ண்பது மனத்தின் அபியாச வாக்கியம்.
D அயமாத்தமா பிரம்மம்! ண்பது ஞான சபையின் தகுதியை, உரைக்கும் வாக்கியம்.
 உலகின் நிலையில் 16 கல்கள்! ண்ச ஷால்ஷம் வித்தைகள் உண்டு, ண்பர் ஸ்ரீமஹான்கள். அதில் 15 வித்தைகளும், ஆற்றல்! அபாநம்! அதிசயம்! அயர்வம்! வலிய சக்திகள் நிறைந்தவைகளாகும். ஒரே ஒரு வித்தைமட்டும், மேலே கூறிய, அனைத்தையும் **தீமக்குள்** அமைதியாக, அடக்கிய நிலையில், **ஏதாம்** அறியாத நிலையில், **தாம் தாமாண்** தன்மை யுதாய், எவரும் மனதாலும்! புத்தியாலும்! சித்தத்தாலும்! அறிய முடியாத ஒன்றாய், திரி கர்த்தாக் களையும், ஆதி சிவத்தையும்!

ஒன்று உண்டு என்பதும்
அங்கு ஒன்றுதான், 124

என்று, அது சுவையின்
சுவாசுபயமாய் உண்டு
என்று, அங்கு ஒன்றை
சுவாசுபயம் எனும்
குணியே இவ்வாறு
யதே வந்தியமாகும்.
பரமபரிமாணத்திற் பரிமாணம்.

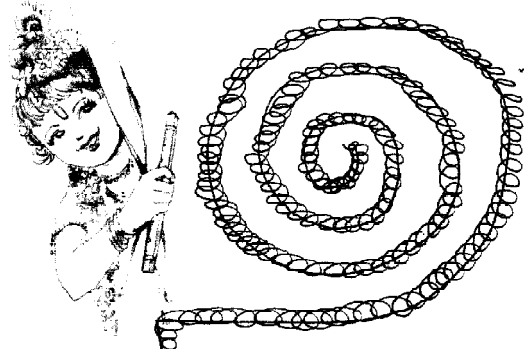
தது உ

அவர்கள், அறிய முடியாத நிலையில் அவர்கள்
தமக்குள், அடக்கித் தொண்டாய், தானே
அதனை, அதனைந்த பரப்பினும் சொடுபாய்,
அகண்ட ஜோதியாய், தமக்குநீர் தானி தானாய்,
தமக்கு அன்னியமாய், எதுவும் இல்லாததாய்,
ஒன்றுண்டு என்னுந்தவதே, அதே ஞானமாகும்.

அங்கு?

சுவையாய், தானிடமே இவையே உண்டு.
அதை சுவாசுபயம் எனும் இவ்வாறு.
பால் போன்ற, தாய் வெண்மை ஜோதி உண்டு.
அதை மனதாலும், அறிவாலும் காண்பவர் இவ்வாறு.
ஜோதி என்னும், அது சுடர் உள்ளே உண்டாம் உள்
தல்ல. குருமையினும், குருமையானதாகும்.
எம் நந்தன் சொல்வது போன்று,

அதை கண்டபாடும் கிடையாது
விண்டவா (எனினவர்) கண்டதில்லை
அண்ட ரண்ட கோடியெல்லாம் ஒன்று
சமைந்த அமைந்து தல்ல போல என்னும்.

ஆகவே தாய்,
 அப்படிப்பட்ட மனத்தான் தான் தானும், ஆன
 ஒன்றை அந்த நிலையை எய்த எவரும்
 உருவியவ தில்லி. அதையேந்தி, உயிர் படுபவர்
 இங்கு? எவரும் கிண்கி.

மனதின் பிடியில் சிக்கியிருக்கும்,
 மாந்தர் அனைவரும், எப்படி இருக்கிறார்கள்
 என்னால்????????????????????
 காணும் பொருள் என்னும், காண்பவன் என்னும்,

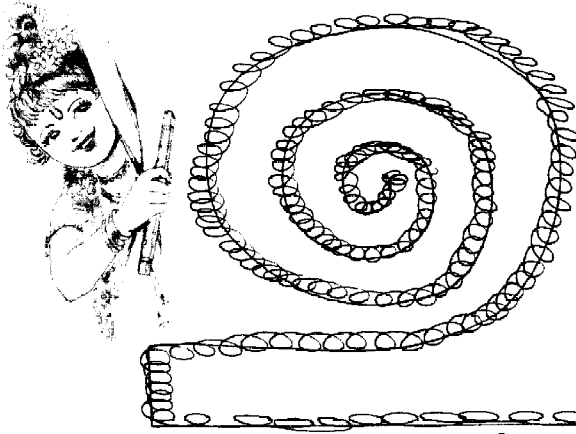
- “சுறையக்டும்” “ ” சுறையிப்பவன் ” ”
- “கேட்கும்” “ ” கேட்பவன் ” ”
- “கேடும்” “ ” கேட்பவன் ” ”
- “அடையுமீ” “ ” அடையவன் ” ”
- “கொடுக்கும்” “ ” வாங்குபவன் ” ”
- “அறியுமீ” “ ” அறியவன் ” ”
- “உணரும்” “ ” உணர்வவன் ” ”
- “செயல்படுத்தும்” “ ” செயல்படுபவன் ” ”

இப்படிவாக, பல நிலைகளில், கிரட்டையாக
 குறையதமாக அனுபவிக்கும், மனைக உடைய
 வர்களுக்கும், ஓராமை ஓக்து வராது எண்பகே
 ஸ்தலியம்

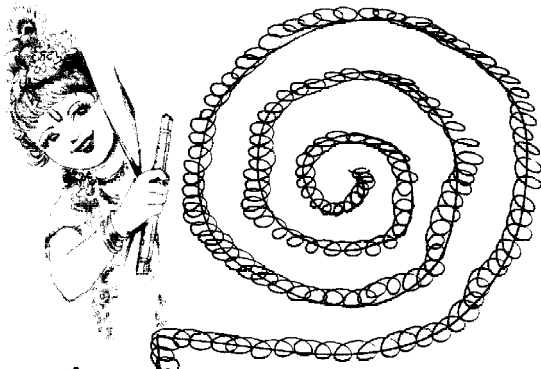
126

நாமரூப உலகமும், அதை அனுபவிக்கும் நிலையில்,
 பந்த ஜீவதகவும்,
 மாயா சொரூப, சூட்சும மந்திரகவானும், அவனை பகீத
 யால், அனுபவிக்கும், சூர் பகீததகவும்,
 இயம்பு நிலைகளில், நான் / என்னை / மனதால்
 விடமுடியாதவர்கள், எம்படி மட்டவரையிலும்,
 அத்வைதம் ஏற்பது இவ்வியை, சொல்லாத
 விட
 அத்வைதம் இவர்கள் ஏற்பது இவ்வியை பகு
 ஸத்தியம்
 அத்வைதம், விருப்ப வெறுப்பற்றது என கூறும்
 காங்கள், அத்வைதம், இவர்கள் ஏற்பதில்
 என கூறும், தாரணம் என்ன என கேட்கவாம்,
 இவ்வாசகம், நாமரூப, உலகை நம்புகிறவர்களுக்கு
 மட்டுமே, பொருந்தும். நாமரூப உலகை, விட்ட
 வர்கள், அதுவாகவே சினைவர்களாகும்.
 அவர்களுக்கு, சிது பொருந்தாது, எனப்பகு
 ஸத்தியம்.

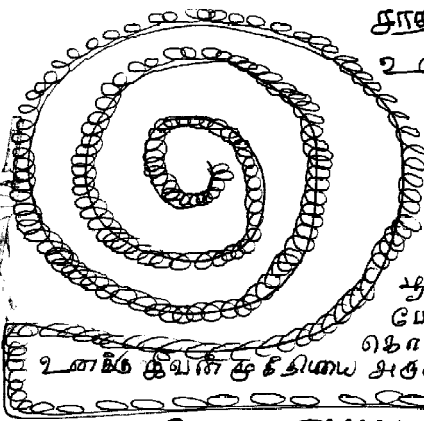
மேலும், இந்த கலியுகத்தில், அனைத்து
 அபூர்வ சக்திகளிலும்! சிரமபரிஹார நிலையிலும்
 அனைக சாதனைகளையும், வியாபார^{ஆபத்தா} விளம்பர,
 பக்கீத்யையும், விருத்திபுதிருர் களையன்றி,
 தனி அறியும் அறிவாகிய, ஆத்ம ஞானம்
 வற்பகிவீதி. ஆகவே?

உத்தம மாணவனுக்குமட்டுமே, நீ ஸத்தீருநாதர்
 அருளும், ஓர் மஹா உபாக்கியம் குத் தீவர அறிவி
 அந்த ஞானே/நீ/என்று சொல்லி, அதுவே நாம்!
 நாமே அது! என்ற நிலையில், அண்ட பிரகாசம்
 சர்வ சக்தா, வைவ காமை போல், தயானம் செய்
 வாயாத எதைச் சொல்லி, அந்த சாதனையில்,
 நிபந்திதமாக, பிரக ஞானம் பிரகாசம்
 என்ற நிலையில், ஆத்ம பிரகாரையோடு இருந்தும்
 பரமாத்ம பிரகாரையோடு இருந்தும், நாம சூய,
 உலீ உபக, பிரகாரையோடு இராடு என

பாடல் 64

நானியக் கை அடைந்த பின்னர்,
 பதர்கள் தூர ணிந்து விடுவது போல்,
வேதம் அற உணர் வாருள் உணர்ந்த பின்னர்,
 இங்குள் ள நூல் றெய்வாய் ணிய வேண்டி
வாகதமாய் நூல் றெய்வாய் ணிந்த பின்னர்,
 வருந்தியுமே அனவரதம் இடைவிடாமல்,
 யோக முற! சாதகமாய் நிகியோசகீதை,
 புரியுடனே சூரணமாய் புகழ் வேண்டி
 யாருள்:- நானியம் கிடைத்தவுடன்,
 அதன்மேல் தீயிருந்த உயிர்கள், தூர
 ணிந்து விடுவது போல் 2222222222
 அத்வைத நூல்கள்! பல பல பார்ப்பாயாக!
இது உரியுடன் கிடைத்த மணியாகும்.
 அங்குடன் விடை! மனம்! விகி! அவைகளின்
 அனுபவ நிலையில், **ஓருநூல்! ஓரே நூல்!**
 அஃயம், உள் கிறை குரு திருபையினால்,
இது உயிைய நீக்கிய மணியாகும். கிடைக்கும்.

சாதகமான நூல்:-
 உன் வினா மண்பூ 130
 உனக்கு என் வாதகம்
 மடநூல்! அது உன்
 மீது சூக்கு அருள்வதில்
 குகையின் சூர் நூல்!
 அது உன் அனுபவத்திற்கு
 ஆரணநிறையுடன் உயர்
 போதனை எனும் திருவிள
 கொடுக்க உன் அருள்
 உனக்கு உயர் சூத்திரம் அருள் தரவாருள்

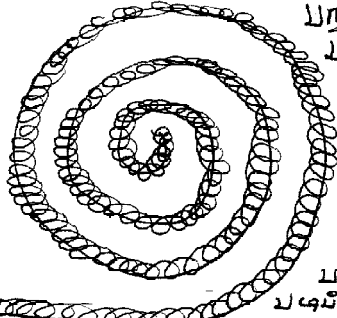
அந்த நூல் ஒன்றே போதல் அறுக்கும்

- “ “ “ நூலாகும்! நூலாகும்!
- “ “ “ விருப்ப வெறுப்பு அறுக்கும்
- “ “ “ நூலாகும்! நூலாகும்!
- “ “ “ சூறமீ குறைகள் நீக்கிய
- “ “ “ நூலாகும்! நூலாகும்!
- “ “ “ நாம சூயங்கள் தெருகும்
- “ “ “ நூலாகும்! நூலாகும்!
- “ “ “ ஐக ஜீவந்நீராகிதின் அழகும்
- “ “ “ நூலாகும்! நூலாகும்!
- “ “ “ மூலமலங்களையும் ஒழிக்கும்
- “ “ “ நூலாகும்! நூலாகும்!

வாதகமான நூல்கள் மட்டுமே தான் அறிந்து உயர்
 உன் அனுபவ, சாதகமான நூல், எறிய வேண்டாம்

அந்த சாதகமான நூல் மட்டும்,
 நாம சூய ஐக ஜீவ, ந.நீராகிதின் எல்லாம்
 மறையுள் மட்டும், அதாவது, மண் ஆகுமடும்
 எழுச்சியான உணர்ச்சி சிதள், அழகியும் மட்டும்,
 இறை வணர்வும், பின்பு உணர்வும் சித்தியாகும் மட்டும்

அனுபவ ஞானம்

பாதமாளி வந்த
மாளிகை— (21)
விளக்கமான கருத்துக்களை
நிறைய ஏற்றி விட்டது.
ஒருபாதி எதற்கு பலபல
கருத்து கேள் ஏற்றி விட்டது.
வாதம் செய்கல் அருள்நீரம்
பேசுதல் விட்டது, விரிவான
பலபலநூல் கருத்து விட்டது.
படிப்பே வாழ்த்தை யென ஆக விட்டது.
பலபலநூல் பரமம் கேட்பதும், தருக சாதிக்காமல்
பேசும்பதை உய சூக்தமாக விட்டது. சூக்திக்கேற்ற கருத்து
நின்று கருக்கேள்வம்.

அந்த

↑ அனுபவ நூல் விடாதே! திருமய திருமய,
அய்யாசம் செய்வாயாக உன் அய்யாச முடிவில்,

உன் இருமயம்! உன் கியக்கமுடம்! உன்
உடைமையம்! அதிந்து நாசமாதி, எண்ணம்
அனைத்தும் அதிந்து ஒழியும். அனுசமயம்,
எல்லாம் நாளை என்ற பரவுணர்வில் மயமாவாய்.

இங்கு கரு முக்கியம்.

உன் ஸ்கிரமான அய்யாச காவங்களில்

உன் மனம் உன்னை ஏமாற்றும்.

அய்யாச என்னால்?

எல்லாம் படித்து முடித்து விட்டோம் என்னும்
எல்லாம் அனுபவம் ஆகி விட்டிருக்கின்றது!
இனிமடிப்போ, அனுபவமோ, தேவை இல்லை என்னும்!
சாந்தியும்! அமைதியும்! திடீர்த் திடீர் விட்டிருக்கின்றது!
சமசாதகர்களை விட்டு நாம் விடுகிறாயாக இருக்கின்றோம் என்று
உன் குருவாசகரும் தேவையல்ல. துணிவு உன்
தேர்வியும், பகிஷம், தேவை கிடைக்கின்றது!

சொல்லும் பொருளும்
 என்ருவீ? (132)
 கண்ணல்
 காணும் நாம பே
 ழும் அதன்மாயா
 ஜாலவிளையாடல்
 மனதுடையதாடும்
 எல்லாம் திட்டமிட
 படிகாடையாகவும்
 அனைத்தும் மணியுமைதார
 கவும் எல்லாம் மனதுகவும் உணர்ந்து
 விடலில் வேறுபாடுகளை தேறியில்லை

சா சும் மணம் இணை சாக டிக்கியார்தீ குல்.

இதன் காரணம்?

உன், ஐக, வாஸ, பழக்கமுடிவழக்கமும்
 (பேச்சு & செய்கை) ஆகும்.

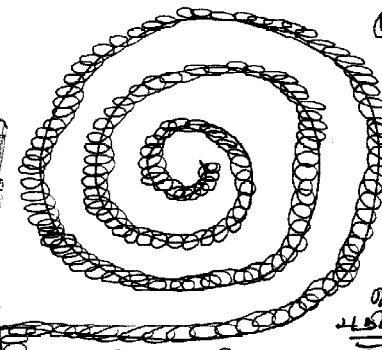
இவன்பாடு சொல்லும்! பொருளும்! செய்வற்று!
 அடங்கி விட்டால்,
 வந்த குவ்வாம், தின் செய்வாய் வாழ்வோம்
 பராபரமே!
 அனுபவம் உணரும் நிலை? என்ருர்.

நாம பே, எந்த தேர்ந்தவீக னிலும் / இருவிலும்
 காட்சிக னிலும்! நிகழ்ச்சிக னிலும்!

எழுச்சியும் உழுச்சியும் இராது.

எவ்வாறும் நவீன வரிகளே! நன்மையே நடை
 பெறுவதே! தீமை இவையெல்லாம்! எல்லாம் நவமே!
 அதன் காரணம், இருவீது இன்றே! ஆகையால்
 இந்த ஆரண நிலை பெறும் போது, அந்த
 இருநூல் நீரொடடியாறு அது தரமும்மை
 இவையெல்லாம் அனுபவம் ஆகும். ந்து விலும்.

அனுபவ ஞானம்

குருவாசகம் தேவையிலி
 ான உன்னை உன் (133)
 மனம் எப்படி ஏமாந்தால்
 என்னை? - நம் குருவேயர்
 குரும்கிடும்ப சொன்ன
 கடுக்கையே குரும்கிடும்ப
 சொல்கிறார். பிசுன்ன
 கடைக்கையே கிடும்கிடும்ப
 ஏமார்கிறார். அந்த ஏகேஷம்
 பதியக தேவநிதஸ்பலிநீயே

ஈன ஓர் மருநிமாள குருமருநிதை உன் குவணியம்
 சிந்தனை

முடிவாக சொல்வது :- ஸ்வய ஞானனுபவநூல்
 அதுவே, தானக, உன்னைவிடக், அலகுமீ உரை,
பாராயணாததை விட வேண்டாம் என்று
 உங்கள் அனைவரின், பாசகம் பணிநீது யேணி
 டிக் கொள்கிறோம்.

இது கலியுக எச்சரிக்கை வாசகமாகும்.
பாடலி 66. இது ஸதீ, ஸிதீ, ஆனந்ததீதீன்!
 விளக்கமாகும்.
 இரும்புது! அதுவே அசையது! அது அசையாதிரால்,
 தோன்றும் சிரனந்தம். கிந்த சிரனந்தம்,
 அறிவாக கிருந்து, உணர்ந்தால் சிரனந்தம் ஆகும்.
 மனமாக கிருந்து, உணர்ச்சியாக நூல், அதுவே
 கின்ப ஓம்! துன்ப ஓம்! கினைந்த, ஓன்றாகும்.

இதன் உபயோகமாவது :-
 இரும்புது! கியங்குயது! அதனால் தோன்றும்
 ஆனந்தம்! ஆகிய கும் ஓன்றும் பரக்தீன் அஸ்ஸம்
 பீர்பவ வடிவமாக, நாமயேமாக தேவநிதூவ
 கிரணம்; இது தீவ சொடியமாகும். தாகும்.

புதிய புதிய கருத்துக்களும்
 விளக்கங்களும் (134)
 சொல்லித் தரு
அத்யைகம் ஆதாயம் அது
துறையகம் ஆதாயம் அவர்க
அதனவகம் என்பது
மூன்றாம் பற்றி இரத்தகிடு
 அந்த மூன்றாவதே தனிப்பை
 சொல்லவே சந்தை அதையதமாமம். இனிமூக்கு பவு
விளக்கம் கொடுக்கவாம் பன்னாக்கங்கள்
மூன்றுகொடுக்க

நாமமேயும் அனைத்தும், மண்ணை என்முது ஸ்தீ தியமே.
 மண்ணைத் தோண்டும் போது, அங்கு விகார குணம்
இல்லை. விவரித்த விவகார பிரச்சனைகள்!
 தோண்டித் தரும் ஸ்தீ தியமே.
மண்ணைவாண அனைத்தும், விகார குணம்,
நாமமேயும், எய்தும் போது, விகார குணங்களும்,
விவரித்த விவகார பிரச்சனைகளும் தோண்டிவந்து
 இயல்பே. ஆறாப்??
 இந்த நாமமேயங்கள், அறிவால் உணர்ந்தால்,
 ஸ்தீ தியம்! அமை தியம்! தோண்டிவரும் இயல்பே.
 அதே நாமமேயங்கள், அமை ஆணைக்கும் ஆம்
மனக்கண்களால் கண்டால், தோஷ குணங்கள்
கிடைத்து இனியும் தீர்வமும் உண்டாவது
இயல்பே.
 மனதுக்கு கின்புறம் மென்மையும், அறிவுக்கு ஆணைக்கும் மென்மையும்
இரு உணர்வை! உணராத.
 (A) ஸ்தீ தாரை, ஸ்தீ தாரை உணர்வும் போது, அது
பிரயோஜனம் அற்ற மண்ணை.

அனுபவ ஞானம்

மனதுகீடு இன்பதூய்மாதயும்,
 அனல்கீடு ஜீவந்தமா (135)
 கவும் தோற்றகீகா
 ரணம்: - மனம் எழுச்சி
 வீழ்ச்சி என்கிற உணர்ச்சியின்
 வடிவம். அறிவு அமைதியை
 ஸாதிகியம் கொண்டு உணர்வு
 தொடுபமாதம். இருப்பது உய்கடு
 ஒன்றே - பாரியது மனம்.
 உணர்வு அறியும் ஆகும். ஆகவே மனமாக கறமல்
 அறிவாக உணர்வாயகம் அங்கு ஆனந்தம் ஒன்றே
 உணர்வம்.

- B** அச் ஸதீதானது, ஸித்தாக மரணம் நிலையிற்,
 மண்ணும்! ஜவகும்! (பரகும் மாயாவம்)
 கிணந்து, விணந்து நிலையிற், குளிமண்ணகி
 நாமடுயம்! செயற்கீதக்கொடு, தோற்றமறகிறது
- C** அச் ஸித்தானது, சித்தமாக வடிவெடுக்கல்
 போது, அதீதநிமண், விக விகமரண, நாமடுயம்
 மெய்கிறது. சிவ சித்தகீதம் வியாசம்.
- D** அந்த நாம டீயல்களானது, மனம் உய்க்கியக்
 சேர்த்து, செயல்படும் நிலையிற் தோஷ குணங்கள்
 பின்னலிகிறது.
- E** தோஷ குணங்களால், பின்னலிட்ட நாம
 டீயமானது, அகல்காமம் கிணயம் போது,
 வேட்டி மொகுமையால், இடைமை உரிமை கிணவ
 களால், தடகுண்டு, ஜீவணின் விளைகிட்டம் ஆகிறது.
 ஆகவே, எல்லாம் மண்ணே! என்மது ஸதீதீயமே
 உயோகமில்லாத, மண்ணேயும். அய்யமமே மண்.
 அம்மணிகியமரமே நாம்! மயமாகிய நாமே மண்.
 என்று உணர்வதே, ஸதீ ஸித்தீ ஆனந்தம் ஆகும்.
 அந்திநிலையிற், எசுரல் அற சிவமே சுகமறககருவியாக.

நாம ரூப மெனினும்
சொல்லும்! யொரு (136)
எனும்! செயல்பாடு இறவா
மல் அடங்குவதாயிருநீ
தரவ் இறங்குவதெனும்
புதியகவான் யொருள் செயல்

என இனியபடலில் நாம ரூபம்
நாம ரூபம் அங்குமாயா கவனிக்கும்
மனசை கியமரூபம் / மறமாதியநரூபம்
பதாடும்.

பாடல் 75

இந்த மாயாமனம் எம்மிடமே தீர்த்தது.
 " " " " விளையாடியது.
 யொருள் - " " " மறைந்து விட்டது.
 ஆகவே இந்த மாயா வைபவம், மனதை யும்!
 வைத்து, இந்த நாம ரூப உவகமும், இருப்பதை
 யோவும்! கியங்குவதை யோவும் / மாறி மாறி,
 மறைவதை யோவும்! ஓர் இந்திர ஜாவம்
 காட்டுகிறது. கியம் மாயாமனமோ! சிந்தியோ!
 எம் ஸித் சொயே, மறுவடிவமாகும். ஸித்தின்
 அசைவிலே, கிங்காட்சி கேளியு கிறது. ஸித்
ஸத்தாகி விட்டால், எல்லாம் மண்ணகிவிடு.
 ஸித் ஸத்தாக யெண் குமா னால், நாம ரூப யேதம்,
 ஒழிய யெண்மும். நாம ரூப யேதம் ஒழிய யெண்மும்
 மாறல், எனது என்ம சொந்தம், ஒழிய யெண்மும்
 சொந்தம் ஒழிந்தால், யந்தம் ஒழிந்து விடும்.
 யந்தம் ஒழிந்த இடமே, மோகிய மா மும்.
 அநீதியியல் இருப்பது ஒன்றுகொள் எனியது
 ஸத்தியமாகும். அங்கு அதுவும், நா னும், ஒன்றாகி
 மொல்கிற, அம்மொ அகமா யிருக்க வரமே.

என்ற நிலையிற்
பிரம்மாணம் பரவியு: 197

செய்தால் இவ் மாயா
கவனிக்கவும் மாயாதல்
மகனா மனது தம்
வசம் நீர்நீதுகொள்ளும்

பாடல் 78

நாசமாயும் இவ்விரு மார்க்கீகவிக்கிய யணியே வேறு செய்த
தம்மாயும் மார்க்கீகத் தாழ்வ நமஸ்யுயெகடப்தியானும்
அழிந்ததும்

அகம்பிரம்மம்! ஜகத்பிரம்மம்! அதமே எவ்வாம்!

என்ற ஆத்ம நானமரணது!

- A) நாமமே எவ்வாம் மணீ ஜே! மணீனுக்கே
அயலாக, எதுவும் இல்லை என்ற, திபு உணர்வு
வற்று, சொந்த யந்த பாச, உணர்ச்சிகள்
கிறந்த, மலா புருஷனிடம், இனிப்பதா தம்.
- B) சூர்வயுண்ணியம், தீர்மமாக மாறியும், இந்த
ஜன்மாவில், அது ஆக வேண்டும் என, ரக்க துடிப்பு
இருப்பவனுக்கு, ஸ்க்குரு கருணையால் கிடைக்கும்.
- C) எந்த விதமும், சுவனம்! சயவம்! சந்தேகம்!
இவ்வாறாய், உலகம் நிலி பெயரினும், அசைவந்
நவையி! தூவமே சிதைந்து போறும், தவக்கம்பயம்!
அற்றவையி! இதைவதாறை போர், நாடி அது!
அதுவே நாம்! என்ற பரவுணர்வே ரு கிருக்கும்
புரு ஷோகத்தமனுக்கு, பிவம் வற்று நிலி பெயரும்.
- D) சர்வார்ப்பணக்கிறல், ப்ரு யகவரணிக ருணயம்!
பிரம்மாணம் கிருக்கிறல், ப்ரு கருணயம் பெற்ற
மலா புருஷனிடம், நிலி பெய்ந்து அது ஆக்கி விடும்.

இப்பாடலில் தீய
வசனம் புத்தகம் 138

ரிலிபம் மனவின் தாள்யம்

மனம் மலகீதா வணர்
ஜீயன் முக்கி கிரிபாந்
பகே வகீதயம்
சுரீயாநீயணகாவிமலகீ
மனம் பகீதயம்
பிரமீமாநீயணகாவிமலகீ
மனம் அகீதா/மலகீதா
யேறு எநீத கரீம, தரீம, யா
சுனாக, ஞாயம் மலகீதயாடுமே யனீறி அவிடு
மலகீதாசம் பகீதயம்

பாடல் 2

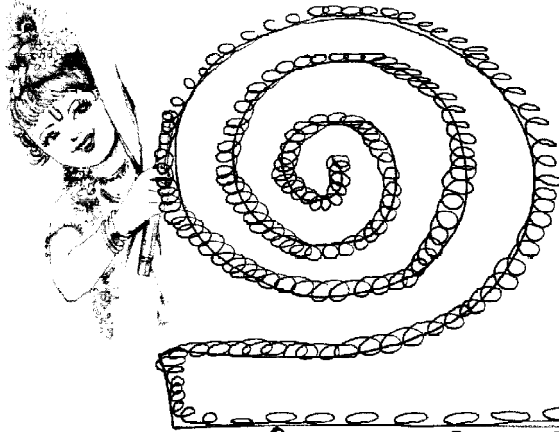
இதில் கடைசிநாளை வரிகளை நோக்கியும்

வெகுதிமான, அகண்டபர நிச்சயத்தால் மன
யேதமற, மனமாயை நீங்கி அதுகுது ஒழிய மணறி,
புந்த உணர்ச்சியை, உடல்வீ, எந்த கரீமர விதஜய,
யேதமகி, என்ம மனமாயை, ஒழியகுது, அதுயகுது, கிது

யொருள்:— சுரீயாநீயணகீதாவ் வினை உவாடுது
யகீதவயம் மின் பிரமீமாநீயணகீதாவ்,
வினை எரிநீது சாஹ்வாகும் வினை கிலீவாத கிடகீதில்,
மனம் திருக்க முடியாது. கிருக்க கியவாநு. அகவே
அவிடு, மனம் மலகீதா கிவினும் அதுவே ஜீவன் முக்கி.

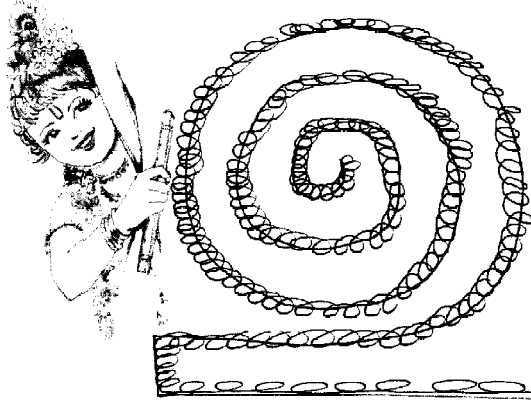
கதை குவிரீகீது?

எக்யம்! ஜயதயம்! நாமபஜன்! ஆனை! அவிஜேக
அராநகி! அராக்கி! தானம்! தருமம்! தீக்கம்
சுரீகீது! ஸ்தவம்! என்ம யுனித யாகீ. கரை!
முசுவிய, இது எத்தனை துர்மாவின் விஜேகீதாவ்!
இக்க ஆகீதாவை அடைய முடியாது. மேலே
கூறிய, கதை அகீதாவ் பிரமீ மனம் யாடுத ன்
அருமம்

140

மணைத அழித்து, மறைக்காக்கும் நிலையாதாது.
 மணைத மயக்கும், அறையகிற தள்ளி விடு.
 தளங்கம் கில்வாத, பிரம்மம் ஒன்றே என, அனுபவம்
 கூட்டும் ஓயும் எந்த நாம ரூபமும், **மண்ணுதகு**
 அயவாத, கில்லெயன்மும், மண்ணைய பரமே எனும்,
 பரமாகிய யானே எனும், அசையற, தீர்வாயாத
 பாடல் 86. கடைசிநாளிடு வரிகளிடமும்
 நாமமொடு உருவமுதல் அழித்துத் தள்ளி,
நாம் பிறர் என்ற கிழைமுகவாய் 99 99 9
ஆம் அல்ல என அறிவுற்றது 99 99 9
 அச சூசலமாய் ஆணியாலில் அமர்ந்து நிற்பாய்.
 யொருள்:— கண்ணல் காணும் நாம ரூபத்தை யும்!
 காநால் கேட்டு அறியும் 99
 கதை கதை யாத பேசியமும் 99
 எப்தான **மண்ணின்** எப்தான **விளக்க ஓம்**
 இவை அழித்துத் தூசும் என, எந்நின்றுணர்வாயாத
 அய்விளக்கம அனது, அறிவரல், உணர்ந்தால் ஆண்கூடும்
 மணம்! யுத்தி! சித்தத்தால்! கண்டால் அது, ஆகும்!
 கிழைதனைப் போஅது பிற வியின், விடுகே என உணர்ந்து

நாம் & மிற் ற் ண்ற **புத்தகத்தை** அபிப்பிராயக.
 உண்மே கில்லி ண்ற **மன முடிச்சையுள்** 99
 எவ்வாழ் மண்ணே/என முடிப்பாயாக.
 அந்நமது/என அசைவநீறி ருப்பாயாக.
 பாடல் 90. கடைசி நான்கு வரிகள் உணர்.
 திடமருவும் உகந்தகால், **பர ஜீவ ஜக்கியம்,**
 இயல்புகள் **கிருமையற** **அறிந்து அதனல்,**
அடரும் அகண்டாகார சொட்புமாதி,
 அசஞ்சவமாய் சதன்மாவில் அசைவநீறிரு.
 ருபாருள்:—**திட உறுதி** வேண்டும் என்கிருள்.
 எதிர் என்ருல்? எவ்வாழ் மண்ணே என்ருய்,
 அம்மண்ணில், **மாயர் & மனம்,** சட்டம் போரு,
 சக்தைப் போடுகாள், **இந்த நாம ரூபிரயஞ்சும்,**
 மறும் உறுவு சுற்றம், **நட்பு என உகன்கு**
 உறுதியோடும், **இவை ஜீவஜீவம்எனஉணர்.**
 இவைகறி விதி! விதி! மனம்! **இவைகறாமல் மாயா**
 சொட்புஎன எச்சன்தும் மாயா விறல் விரியாருள்
 என்ரு உகன்கு உறுதியோடும், **இவை எச்சத்துயல்எனஉணர்.**

அடரும் அகண்டாகாரம்
 என்மது: பந்த ஜீவனும/மாயா 142
 ஈசனும! ஓர்நிலையல்
 தண்டபாவளி என்மது
 கண்டவிருத்தியாகும்
 சாதனை ஆந்றுபிளமுயல்போது
 பந்தஜீவனும ஈமாயா ஈசனும
 அவரவள் விருத்திகளி விட்டதெயில்
 நகரமும்

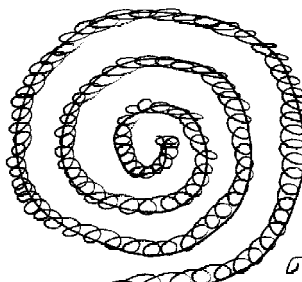
முந்தையது கிலீவாத மன சம்பந்தம் என்றும்
 பிந்தையது ,, மாயா ,, ,,

ஆதல் பந்த ஜீவனும! மாயா ஈசனும! ஓன்றே
 என்றது உணர்விறல், பர ஜீவ ஜகதியம்
 முடிவுறும் கியமடி இருமையம், பேசும், கிலீவாத
 நிலையே, அடரும் அகண்டாகாரம் ஆகும். அதாவது,
 அனைத்தையும் விடும் தாம தாமரன நிலையே,
 அகண்டாகாரம் ஆகும். என அனைத்து விடும் மாயாக.
 பாடல் 93. கடைசிநான்கு வரிகள் உணர்த.

சாதகியமான பாவசையல், அகண்டபரபோதல்,
 சார்ந்தகதல் சுவீஸார பாசம் நீங்கி,
 ஓருத்திரமாம் பரமசிவ அபிநீனமரன,
 நினைது ஆன்ம மாத்திரமாய் நிலிதே நிந்மாய்.

பொருள் :- எவ்வாறு மண்ணை, எவ்வாறு மண்ணைய
 பரமே, பரமாதியநரமே, நரமாதியபரமே, இன்பத்த
 மேவே சொல்லும், அகண்ட போதல் ஆகும். இந்த
 அகண்ட போதமானது, பயிந்தியம் முயற்சியை,
 விட்டநிலையல், கியல்பாகி விடுமாதிலு

அனுபவ குாணம்

அகண்ட பாவனை எண்ணம்
 அகண்டாகார விருக்டீஎளிற் (143)
 சரீரசாட்சிமரவின்ஆகி
 விடுவதால் அதுவே
அடரும் அகண்டாகாரம்
 எண்பேசியிருகிறதும் அதுத
 டே

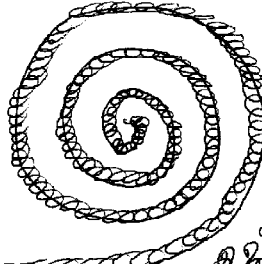
பரதே ஜீவஐக்கியம்! எணவும் பீதமஹானீகரால்
 பேசியிருகிறதும்
 முடிந்ததும்

நாம் குடுகுடிஎளிற், சம்ஸாரபயம் நாமுமாகும்
 கிதுவே உள் குாண தேகீகிரகி ஆகும். கிதுவேஎருநீ
 யின்னலும் இல்வாகு, சமதவீழ் நசாடுபயமாண்டு.
 அந்நிலையில் நாம் ஆகமா! ஆகமரவே நாம்! எண
 அசை உநீறிடும் பறயாகம்

பாடலீ 96 . இய்யாடல் சிக்சிக ஐக்கியம் ஆகும்.

இருமையிலீலா சுகீப்திடுனிஸ், ஏகமாக
 இருக்கின்ற ஆன்மாவே, தம்மிடத்திலீ
 மருவியிடும் தும்மாயா சக்தியினால், கணவின்
 நிலையிலீருணதன் கற்பனையும் அதனீகாட்சி
 யும் மன முதலாய் தோற்றயிடும் நீதிபோல,
 ஒருவடிவாய் உள்ள பரமீயிரம்மம் தானே,
 ஒன்றியதம்சக்தி யோகமாயா வினாலீயா
சர்வ ஐக ஜீவர வடிவமாக

சஞ்சலமான நிலையில், விகார விவகார
 நிலையில், தோன்றும். (தேற்றம்) பிரசீசனை

மனமும் ஆன்மாவும் கிணைந்த
ஒன்றை உண்மையாக
உவகின்படி மொழி (144)
யின்படி மொழிவது என் னால்?
நாடகம் ஒருயிர் என்கார்.

அந்த மனமும் ஆன்மாவும்
கிணைந்தால் கனவின் காட்சியின்

நாமமே உகஜீவ கோருந்த உகடகிந்தும்.

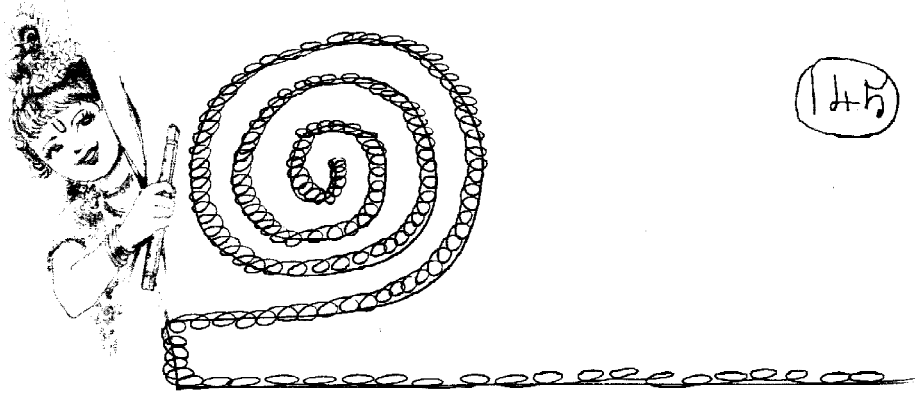
தவறாமல் உணரவும்.

யொருள் :- ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், ஆன்மாவும்
மனம் கிணைந்து விணைந்து ஒன்றை உண்மையாக
அங்கு ஒருமையே உணர். கிரண்ட தனித்து
கிந்தால், ஒன்றை உவகி. கிரண்டம் கிணைந்து
விணைந்தால் ஒன்றை உணர். அங்கு ஆன்மாவும்
மனமும் கிணைந்து விணைந்தால் கனவின் நாமமே
காட்சி கோருகிறது.

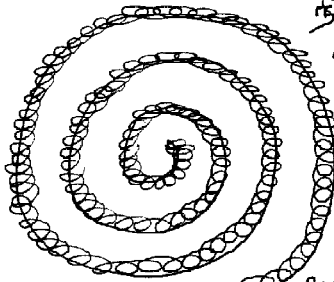
அதேபோல்.

மண்ணாகிய பரமம்! ஜலமாகிய யோகமாயாவும்!
தனித் தனியே இருக்கும் போது, அதே கோருகும்
கிவீ. நாமமே கிவீ. அதை விதாரிவகாரம்
கிவீ. அமைதியின் ஆனந்தமே உணர்.

மண்ணாகிய பரமம்! ஜலமாகிய யோகமாயாவும்!
கிணைந்து விணையும் போது, மேலவொன்றிய நிலையின்
காத்தாகிதும்! லோகமாயாவும்! உவகமும்! ஜீவ கோழி
கமும்! அவகி ஆட்கியகிக்கும் நிலைக்கும். மனம்!
புத்தி! சித்தம்! அபகாரம்! அகிதும் கோருகின்ற
மனம் புத்தி சித்தம் :- கியக்கவகாரின் ஆதாரம் ஆகும்.
அபகாரம் ஒன்று :- அந்த கியக்கவகாரின் கொள்கை
ஆகும்.

ஆகவே கியக் கந்தளினி, தொடுரமாகிய,
 அறங்காரம் (மலாரம்) அநிந்தரவி. (போதம்)
 மனம்! புக்கி! சித்தகீகினி! கியக்கம் மடகம்
 அவ்வியக்கம் (நீயகந்தி சிந்தையால், நாந்தி ஆகும்)
 அறங்காரகீகினி, தொடுரமானது, (நாணி/எனிலு/என்று)
 சர்வாரம்பணம் (எல்லாம் தீயே/ உன்னலீ! உனதே)
 ஒன்றுவேயே, சர்வநாசமாகும்.
 அறங்கார மலாரம்/நாசமாகும் போதுதான்,
 பூமின அடியும்! புகியவிறை தொடராது. அதாவது
 பிராரம்ப்தம் அடியும்! ஆகவியம் தொடராது.
 சத்திகம்! ஸத்திக்கு உரத்திய, சித்திநையால் நாசமாகும்.
 ஸத்திக்கு அருளும், பிரம்மாம்பணம் (எல்லாம் ஒன்றே/
 அதுசுவமே! அதுயமமே! அது தீயே) ஒன்றுவேயே,
 இருப்பது ஒன்றே/நடப்பது நவமே/என சுகமறும் அடியும்
 பாடல் **ஓமம்** ல் சிவ முக்கிய வரி கள்
 அதம் பிரம்மம் எனிற உறுதி நிச்சயத்தால்,
 சரீரம் நாம் என்னும் நினைவை நாசம் செய்.
 ஐத ஜீவ பரம் அகத்தும் பிரம்மம் என்னும் உறுதி
 நாம் மும், மம் என்னும் நினைவை நாகம் செய்.

நீயும் இலிங்கம் யாசும்
 இலிங்கம் யாசும் இலிங்கம்
 எல்லாம் இலிங்கம்
 என்னில்? அங்கம்
 (146)
சொல்லும் வாக்கும்!
அந்த ரசயல்புக்கும் எந்த
பொருளறவும் இலிங்கம்

ஆதலி அம் பொருள் உண்டாகிய
 பரமாதியமணியும்! மண்ணாகிய பரமாத
 சுவரே நாமமாயும் இலிங்கமும் என்முக
 ஸூத்திரம்

யாசும்! நீயும்! மண்ணும் எவரும்! எவைகரும்!
நாம சுவரையில் மும்! ஆதலி மண்ணாகிய பரமாத
இலிங்கம் இலிங்கம்! என்ற உறுதிநிச்சயமானது,
ஞானகணமான, பரம் பிறமும் என்னும்!
ஞானநிலிமையுமாயும் நிச்சயித்தாரும்!

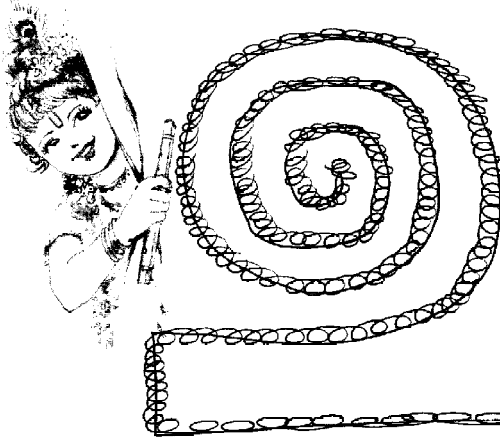
மரத்திலி பருக்கி பட்டும் போலும்! தூங்கும்பு வரின்
 னாகியி உள் நாமவர் போலும்! தரமும் நிமிசி விசுத்தும்
 அவரே அவ் விடு பாடல்களாகும். விசும்.

வாசும்: A நான் ஓர் ஜீவனி! நான் ஓர் ஆணர்
 வனி! நான் ஓர் சமீசாரி! என்ற குடும்பம்! என்ற கிந்த
ஜீவகாந்தி தத்துவத்தை நாமம் செய்வாயாக. மாறாகும்.

B நாம சுவரே, மண்ணே எல்லாம். எல்லாம் மண்ணே
 மண்ணாகிய பரமே ஸூத்திரம்! பரமாதிய நாமே ஸூத்திரம்!
 என உறுதி நிச்சயம் செய்வாயாக.

C நாம சுவரே தேவதீபம், ஐக ஜீவகோற்றம் அங்குதும்
 ஸூத்திரமல்ல. எல்லாம் மாறும்! மறையகீசாய என,
 உறுதிநிச்சயம் செய்.

D அனை அங்குதும், எத்தனை நாம உலக நாம சுவரே, யாசும்
 ருதும், இலிங்கம் மண்ணும் மண்ணாகிய பரமே!
 பரமாதிய நாமே! என உறுதி நிச்சயம் செய்வாயாக
இயம்பி உலகம் உலகையும்! உறுதிநிச்சயம் செய்
கூறும்!

எம் கிருமீயம்! உன் கிருமீயம்! உவக கிருமீயம்
 மநீயம் எவ்வா கிருமீயம்! நாம சூயமாதகிவீ
 ஆறவ் மண்ணகிய பரமாத யம்! பரமாதிய
 மண்ணுமாகி கிருகிற்றுநீயினின்று சந்தேக உற,
 உறுதி நிச்சயம் செய்காவி

எவ்வா மண்ணகிய பரமாதியிலும்
 அந்நிலையில், பரமாதிய உனக்கு அவலாக எதுவும்
 இவ்வி யென, உரைமுடியும். அந்நிலையில், அந்த
 நாம சூய, ஐக ஜீவ அனைத்து தேவநீறங்களுமீ!

உ ல க ம்

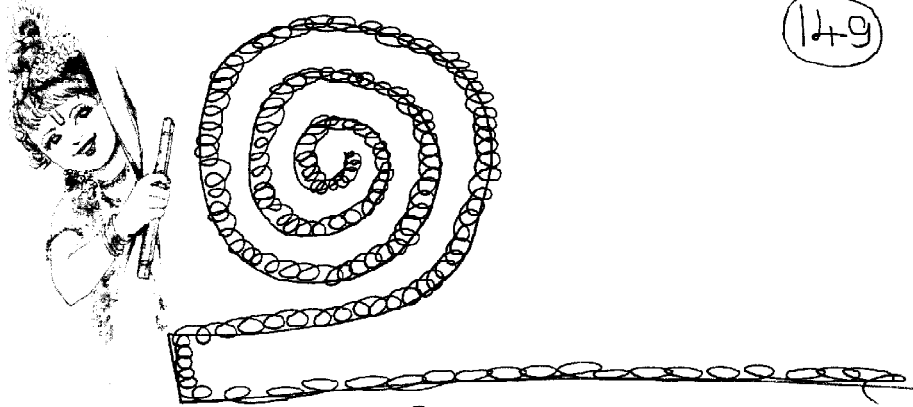
தூங்குபவன் தையலீ உள், வாசனியாருந்திய
 மலராணது, எய்யடி அவன் தையலீ கிருந்தி, குடி
 வடுமோ, அந்நிலையிலும். தாமே
 மரத்திலீ நு! மருக! தாய்! தனியாக! படித்து
 சீவையாமைபுமாணது, அம்மரத்தீ தையலீடு எய்யடி
 தாமே விவகி, தாமே வாசனியாருமோ, அந்நிலை
 இவ்வவகம் தாமே விவகிவினும். கிது மருகியும்.

1148

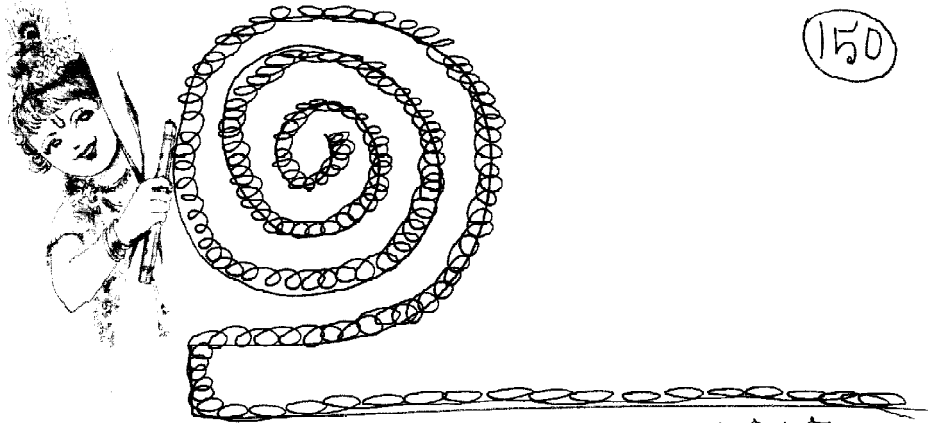
பாடல் 105.

உய்யாடலில் ஓடு வரிகளை கவனிக்கவும்.
 தன்னரிடையே தானாகத் தனித்திடாமல்,
 தரங்கமொன சலிப்பதுவே பந்தமாகும்.
 உன்னுள்ளே ஓர் உருவாய் உன்னையன்றி,
 அசைக்கின்ற காரணம் (உணக்கயலாய்) அணுவு
 யொருள் :- தன்னை அறியும் அறிவை மூலம்
 ஆராய்ந்து உணராமல், புறக்கிவி காண்பதும்! அறிவதும்!
 பேயறவாகும். அது அஞ்ஞானமாகும்! அது விரிஞ்ஞா
 னமாகும்! அது அறியாமையாகும்! அது கவனக்
 குறைவாகும்! தனித்தியல், அறியுதுடிக்கும் மாயரவாகும்
 அது நாமரூப ஜகத்கை விசாரிக்கும், அறியாமையானது
 அது சொந்த, பந்த பாசகீதில், உழவ்வது ஆகும்.
 அதுவே பிறவித்தளையென்னும் பந்த வலையாகும்.
 இதுவே நிஷீதரங்கமான சமுத்திரத்தை, அதாவது
 அசைவற்ற பிரம்மமானந்த சமுத்திரத்தை,
 மனமாயை கெ காண்டு, அசையச் செய்து, அதாவது
 அலையா வெழுந்து (நாமரூபங்களை எழுச் செய்து)
 அருமனமாயை கெ காண்டு, இன்பதுன்பம் என
 அனுபவித்து, ஜனனமரணத்தை தேடுவதாகும்.

அப்படி, கடல் அலை போல், சலிப்படைகின்ற மனதை
 சரீரார்வியணைக்கால், அசையாமல் நிறுத்துவதுமீ,
 உன்னுள் உள்ள, உன் அறியேயாடும் கிதவல்,
 நாம மேல், தெட்டிநீந்து நாசமாடும்.
 எப்படி என்னால் உன்னுள்ளேயே, ஜீவாத்மாவுமீ!
 பரமாத்மாவுமீ! கருக்கிராக்கள். அவர்களை,
 மனமீட மனச்சாட்சி எனினும், ஜீவன் & ந-சரீரனினும்!
 ஸ்ரீமூலர்கள் சொல்வார். கிதவல் மனமே, மனசாட்சி
 சிகரமனமும்! ஜீவனே, ந-சரீரமனமாயின! மனமே
 அறிவாகவும் மாறும்! கிங்கம் கிருவரும் ஓடுவதே
 அயவார் எவரும் கில்லீ. ஆகவே உருவமும் உருவமும்
 வர அயவானு. கிங்கு உன்னை அசையாத மனமாடும்.
 அதே மனதை, சரீரார்வியணைக்கால், அறிவாகக்
 வாயாக. பின் அக அறிவை, பிரமோயியணைக்கால்
 பேரறிவாக, மறந்துவாயாக. ஆகவே உன்னுள்
 அசையாதும் கில்லீ. அசையாதும் கில்லீ! அங்கு
 எல்லாம் ஒன்றே! அது நமே என உறுதியாயினும்.
 புடல் 107. இய்யாடலில் சிவவாயினால்.

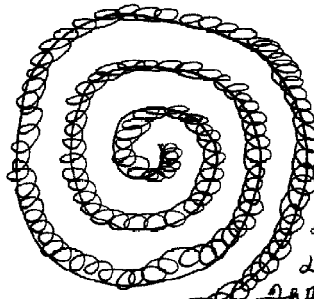
கிந்த உத்தமமான அகண்டானந்த நிச்சயம்
 எசய்ய எசய்ய! எசய்ய எசய்ய! துணைகவிராயகம்
 உனக்கு உட்கும், அயவாயக பயிற்சி முயற்சி
 கில்லாம், தீவ் திவிலும். அப்படி நீயும் வேள,

அகண்டபிரம்ம அகீகாநந்தம் மெதுவாய்
என்பதில்ல அது வாகவே நீ இருப்பாய்

மயாசுள்:- கடனாயில் வந்த கள் வன் எப்படி
நீய்திறை/கானலில் கோன்றிய இவம்
எப்படி மறைந்தகோ/சுயியியில் கோன்றிய
வெள்ளி எப்படி மறைந்தகோ/மரக்கில் கோள்
யான எப்படி மறைந்தகோ/தவிலில் வந்த நாய்
எப்படி மறைந்தகோ/தயிலில் வந்த சரீரம்
எப்படி மறைந்தகோ/அகேலேவ்?

நாமரூப ஜகத்காதிகள், அகீகாநந்தம் மறைந்த
மண்ணில் கோன்றிய யாண்டங்கள் அகீகாநந்தம்
மண்ணை மண்ணு திவ்யம். இங்கு அசைத்திறை
மனமாண, அசைக்குள் மாயலில், மறைந்த விசை
அசைக்குள் மாயலேவா, இவம் வறண்டு மாய்
பாசகூடதில் வாயில் மண்ணை மயமாதிவிசை
அங்கு பயோகமற்ற மண் மண்ணு கவே கிருகம்
நாசு அம்மண்ணை மண்ணு எய்யிரயோகினு
திரிவாது, அது வாகவே மண்ணு கவே கிருகம்
மண் மண்ணை முடிந்த விடேக மேயயா/என
கேட்க கோறுவ்?

சந்திர ஓளி (151)
 நயவே தம
 கீடு உணவாக கருது
 சுகோரம் படி ஏனை

ஆதம் குறணித் ௨. உய
 மானமாக நெளவீயரி
 அதகவே அகண்டபரமீயிரம்கம்
 சீநா மானது என உரை வரம்

அது உவமானமான, பெயவற்ற நினைக்காமல்.
 ஆறல் நாம் அனைக்கும்.

அகண்டப் பேராளியாய் கிருப்போம்.

அகண்டப் பேராளி : - ஸ்ரீ வடிநீட்டிராணி!
 ஸ்ரீ உத்தரவகர்! ஸ்ரீ ரிபு மல ரகீமா! **மந்திரம்**
 சிவ குகீகிய ஸ்ரீ மல ரகீமாக்கினிர், **அனுபவ**
அமுத வாக்காகி, வந்த வகள் கிவைகளால்.

அகண்ட பேராளி!

- 1) பால் போன்று வெண்மையானது.
- 2) பால் வெண்மை ஓர் உதாரணம். ஆறல் பாவினும்
 அதிபு அதிபு அதி! அதிபு அதிபு வெண்மையானது.
- 3) சந்திர ஓளியினும் மகமிக அதிகமானது.
- 4) அகிலையு சூரியன் போன்று எவடபம் கில்லி. ஆறல்
 கோடானு கோடி, சூரிய பிரகாசமானது.
 கதவுச் உவமானமே
- 5) கங்கு தடையற்ற, அகண்ட சமுத்திரம் போன்றது.
 கதவுச் ஓர் உவமானமே. அகண்ட
 தொகு பெரிய நிரிபர சிபாகுது

தனிநனினை நானே
நெறிவிநானே முடியலு
மதுரசி சுறையே (152)
அம்மதுரசி சுறையே
சுறையகீத முடியாது
நானாய் கரடசி
அகமாட்டான் கரடசி
கரண்பயன் நெய்திராது
சுறையாய் பெய்காட்டான்
பேசுமயன் சுறையகீத முடியலு சுறையே அறியான்

4 அளவிடமுடியாத! கணக்கில் அடங்காத,
அனைத்து சூர்ய சந்திராகளையும்கோள் களையுமீ
அனைத்து அனைத்தையுமீ, தம்முள் அணுமிரமாணமாக,
↑ ஒருக்கிக் கொண்டுவட்டவளரி ஆகாயம் மோலீ
பரதீது! விரிந்து! ஏகமாய்! எவ்வாய் தருமாணு.

(திதயும் உலமாணம உணர் மையலீல)

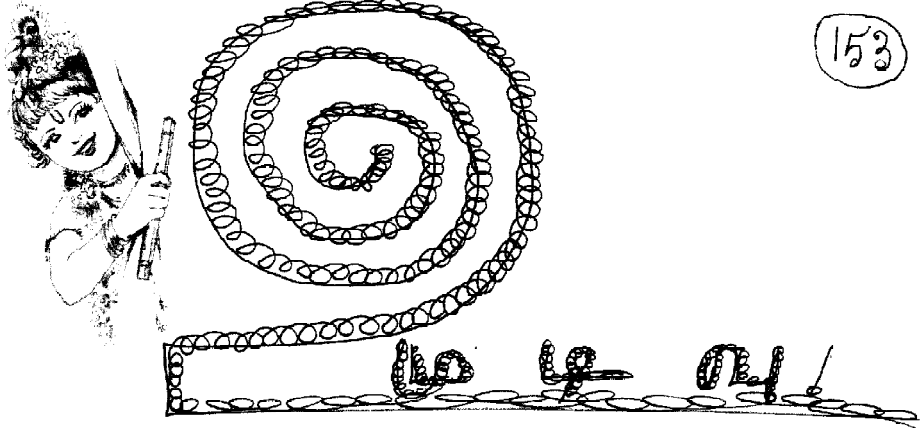
5 அனை உண்டு என்முல், அகண்டஜோதியாய்
,, இலீ ,, நாமு பே ஜகமாய் இலீலீ
ஐயகல்மரகிகளாய்

6 அனை கண்டோம் என எசாவீலும் எவரும்!
ஈஸ்வராதிகளும்! இலீலே இலீலீ. அதாவது
அவர்கள் தனியாக இலீலீ. அதாவது கிருகீகிராகள்.

7 அத வாகீடுக்கும்! வரி வடிவக் கிஜயீ!
எசாவீலே! விளக்கலா! முடியாத ஒன்று.

8 அதுவே நாம்! நாமே அது! என்மு றமய்
உணர்வோடு, கிருய்வாரீ அனைதும்,
நாமு பேமாயிலீலீ. அதாவது வே கிருகீகிராகள்.
அது வகீலயம்! அது வகீலயம்! அது வகீலயம்!

க பாபா

Aலியாயாரமும்! விளம்பரமும்! ஆபம்பரமும்!
 இளைந்து பகீதியாகவும் & ஞானமாகவும்! பேசும்பணம்
 இக்கலியுகத்தில், ஸத்தான மானவளிகுவீடு.
ஆறவ் சிலர் உண்டு

Bமேவே சொன்ன, சீன்றின்நிலையிலி, சிக்காதவரும்
 போட்டி & மொருமை! இவற்றின் அடிமையடையிலி
பணம்! பட்டம்! பதவி! புகழ்! கீர்த்தி! கிழைகளிலி
அகம்படாத, ஸத்திருஷண்பயர்கள் எவரும் இவ்வீடு.

ஆறவ் எவரோ ----- **உண்டு**
என சிமஹானிகள் சொல்லுகெள்விய்படுகிறோம்
சுஸ்வய ஞானனுபவ நூலி, பெற்றவர் எவராயினும்,
ஸத்திருவாகீதிய சிரத்தையிலி பூரணமான
நம்பிக்கையுடன் & வைராக்கிய ரூடு கொண்டவர்கள்
இத்தகைய பெற்ற, அனைமும் பாக்கிய வரன்

Dயலன்கருகியே பகீதியிலும்! ஞானக்கீட்டிலும்! நம்புதல்
 இக்கலியிலி, அந்த நூலி பிறகாகிக்கொதுட்டபடுகாக்கிக்
 முடியாது! பிறகாகிக்க இயலாது! குணம் பாயா
அதுவும் நன்மைகீடு.

*Abode of Love
You Are Everything!*